

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

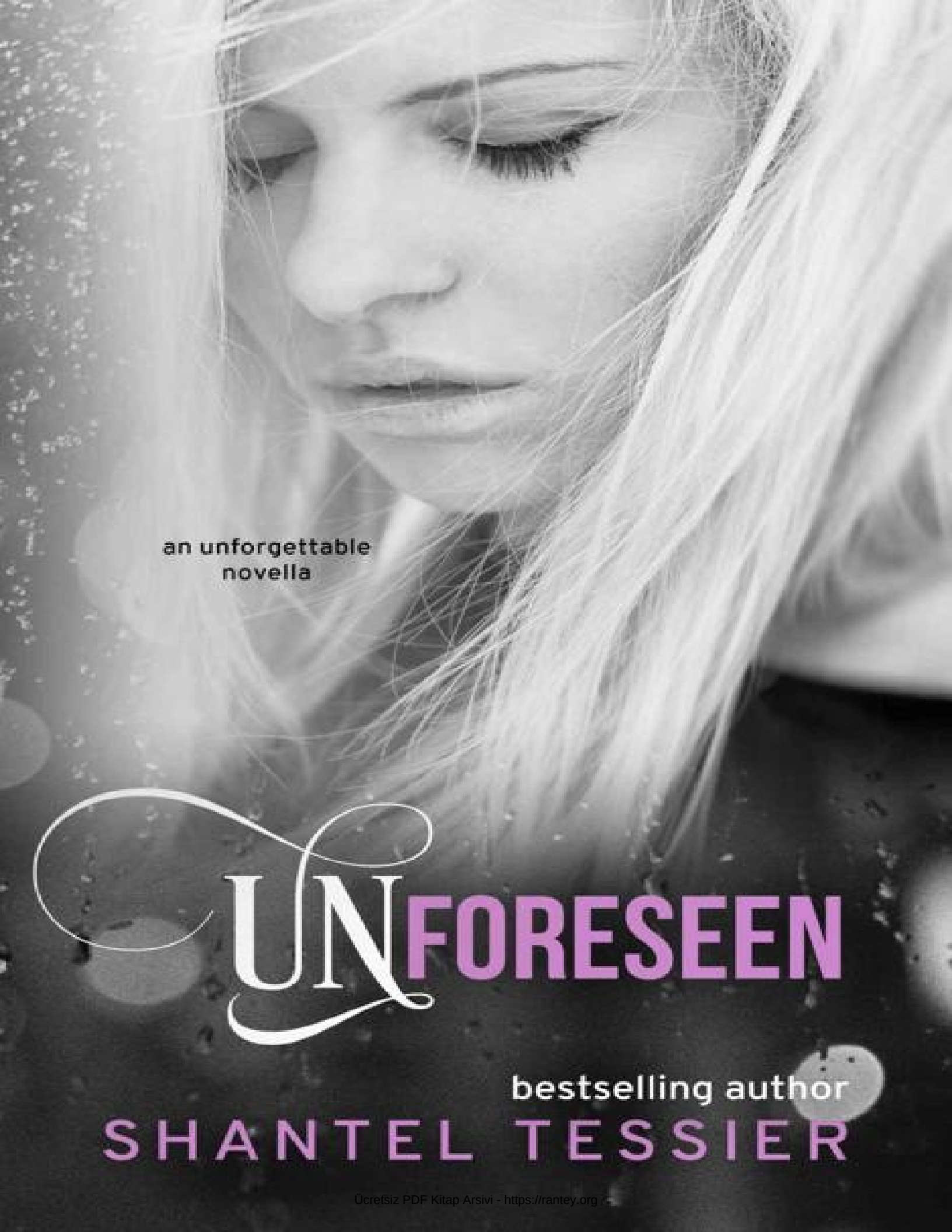
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

an unforgettable
novella

UNFORESEEN

bestselling author

SHANTEL TESSIER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UNFORESEEN

sıfat

sıfat: **öngörülemeyen**

öngörülmemiş veya tahmin
edilmemiştir.

UNFORESEEN

Copyright© 2015 by Shantel Tessier
Tüm hakları saklıdır.

[Editing4Indies](#)'den Jenny [Sims](#) tarafından düzenlendi
Kapak tasarımı Perfect Pear Creative'den Sommer Stein'a ait

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bülten kayıtları- güncel proje ve yayınlardan ilk siz haberdar olun.
<http://goo.gl/4wd9CV> _____

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz:

[Amazon](#)

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

SONSÖZ

YAZAR HAKKINDA

PROLOGUE

Missy.

İlk kez aşık olduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz? Ben hatırlıyorum! Tam olarak ne giydiğini hatırlıyorum. Nasıl koktuğunu hatırlıyorum. Beni ilk gördüğünde gözlerindeki bakışı hatırlıyorum. Bu aşk değildi. Onun için şehvetti. Sanırım benim hissettiğim de aşktan çok şehvetti. Ne biliyordum ki? Sadece on sekiz yaşındaydım. O benden çok daha büyüktü. Tam olarak altı yaş. Ben on sekiz, o yirmi dört yaşındaydı. O zamanlar bunu bilmiyordum. Sadece ona baktığımı ve tüm dünyanın döndüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Bana sarılması için neler vermezdim ki? Beni sevmesi için? Hayatımı verirdim. Tipik bir on sekiz yaşındaki gibi konuştuğumu biliyorum ama o konuşurken vücudumun titremesine engel olamıyordum. Koyu mavi gözleri beni yutmak istercesine yukarıdan aşağıya bakarken nefesimin kesilmesine engel olamadım. O her zaman hayalini şeydi. Karanlık. Gizemli. Güzel. Ona benim demek istedim. Onun aynı şekilde hissetmemesi çok kötü. En azından henüz.

Babamın tamirhanesinin girdiğimde güneş ön camımda parlıyordu. Daha önce ben alışverişteyken beni aramış ve onu, kardeşimi ve işe aldığı yeni bir elemanı öğle yemeğine götürüp götürmeyeceğimi sormuştu. Alışılmadık bir telefon değildi. Bunu onlar için her hafta sonu yapıyorum. Park etmeyi bitirdikten sonra arabamdan indim ve örtmek için jean şortumu aşağı çektim. Ailem çok dindardır ve babam bunların ne kadar kısa olduğunu bilseydi çöpe atmadan önce yırtar atardı.

Elimde birkaç Subway poşetiyle babamın tamirhanesine girdim. Ön masasına doğru yürüyorum ve Subway poşetlerini tezgâhın üzerine bırakıyorum. Babam başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor. "Getirdiğin için teşekkürler."

bize ögle yemeği, bebeğim." Güneyli aksanı beni gülümsetiyor. St. Louis'de yaşıyor olabiliriz ama o sanki Teksas'ta yaşıyormuşuz gibi konuşuyor.

"Her zaman," diyorum kendi gülümsememle. Siyah çerçeveli gözlüklerimi burnumun üzerine itiyorum. Uzanıp sandviçini alıyor. "Lütfen kardeşin ve Tate'e sandviçlerini götür. Arka taraftalar." Bununla birlikte uzanıp telefonunu alıyor ve bir arama yapıyor.

Diğer iki sandviçi de alıp garaja açılan arka kapıdan geçiyorum. Babam ve annem bu garajı ben küçükken açmışlardı. Babam her zaman arabalara meraklıydı. Her erkek gibi onun da hayali kendi dükkânına sahip olmaktı. Patlak bir lastiği tamir etmekten, yağını değiştirmeye ve bir klasiği tamamen yenilemeye kadar her şeyi yapar. Eğer evde değilse, annem onu burada bulacağını bilirdi.

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve garajın ortasında durmuş bana bakan bir adam görünce duraklıyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir adama benzemiyordu. Uzun boylu, karanlık ve düşünceli. Sanki vücudundan yayılan sıcaklık benimkini de ısıtıyor. Güzel mavi gözlerine bakmak istiyorum ama bana attığı yoğun bakışlar indirmeme neden oluyor. Gözlerim parmak eklemlerine takılıyor. Yara izleriyle kaplılar. Sanırım dövüşlerden kalma. Bu kavgaların onun çocukluğundan mı yoksa yetişkinliğinden mi olduğunu bilmiyorum. Gözlerim açıkta kalan ön kollarında geziniyor ve eş dövmesinin gizlemediği dövmelerine bakarken yüzümdeki şaşkın ifadeye engel olamıyorum. Komik bir isim, değil mi? Karısını döven. Bir erkeğin üzerinde bu kadar güzel bir tişörte neden bu kadar iğrenç bir isim koyarlar ki? Siyah kabile dövmeleri beni büyüledi. Kollarına doğru uzanışları. Ellerini iki yana açtığında hareket ediyorlar ve kaslarını daha çok ortaya çıkarıyorlar. Vücudum anında daha da ısınıyor.

"Missy," diyor ağabeyim Jacob, beni aptal gibi zıplatarak. Derin bir nefes alıp ona bakıyorum. "Bu Tate." Yüzünde bir gülümsemeyle önümde duran adamı işaret ediyor.

"Tate," dedi ona dönerek, "bu benim küçük kız kardeşim, Missy." Sonra Tate'in yanından geçip elimden Subway poşetlerinden birini alıyor ve bizi yalnız bırakıyor. Sinirle yutkunuyorum.

Birkaç saniye daha durduktan sonra ona doğru bir adım atacak gücü buldum ve son torbayı ona uzattım.

Kaşlarını çatıyor. "Benim için mi?" Derin sesi tüylerimi diken diken ediyor. Kulağıma fısıldadığında ismimin kulağa nasıl geleceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Size öğle yemeği getirdim," diyorum usulca ve boğazımı temizliyorum. "Hafta sonları babama ve kardeşime hep öğle yemeği getiririm," diye aptalca açıklıyorum. Utangaç bir şekilde yere bakıyorum. Her zaman utangaç bir çocuk olmuşumdur. Umarım bunu görebilir ve şu anda onun yüzünden utangaç olduğumu düşünmez. Göz korkutucu olsa bile.

Ardından gelen sessizlik nefesimi . Dayanamayıp tekrar ona bakıyorum. Koyu mavi gözleri bacaklarımda geziniyor ve onun ateşli bakışlarından ne kadar tahrik olduğumu görmesini engellemek için kollarımı kendime doluyorum.

"Teşekkür ." Sözleri de görünüşü kadar sertti. Kelimeleri düşünceli bir şekilde söylemişti ama bunları söylemek zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibiydi.

" ederim," diye fısıldıyorum, kollarımı ovuşturarak ve tüylerimin diken diken olduğunu gizlemeye çalışarak. Mavi gözlerine bakmaya cesaret ediyorum ve sanki üzerlerine bir gölge koymuş da onları daha da koyu mavi yapmış gibi kapüşonlu görünüyorlar.

Son bir bakışla bana başını sallıyor ve dönüp benden uzaklaşıyor.

O andan itibaren onun farklı olduğunu anlamıştım. Sırları vardı. Bilmek istediğim ama nedenini bilmediğim karanlık sırlar. Güzeldi ama aynı zamanda kırık görünüyordu.

Bir gün beni tekrar seveceğini bilmiyordum. Üç yıl sonra, sarhoşken tek gecelik bir sırasında bekaretimi alacağını bilmiyordum. Bir gecelik ilişki altı hafta sonra düşükle sonuçlanacaktı. Ve onun bana aşık olmasını hiç beklemiyordum. Ama o aşık oldu. Ve bana duyduğu bu aşk onun hayatına mal oldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

DÖRT YIL SONRA

MISSY

Parker'ın tişörtünü çılgınca çekiştirirken en yakın arkadaşımın pastanesinin önünde duruyorum. Tate'in hayatı için duyduğum korku her geçen saniye artıyor. "Haydi," diye bağıryorum. "Oraya girmeliyiz." Parker bir polis memuru ve Tate'in arkadaşı ve şu anda Tate'in hayatını kurtarmak için sahip olduğum en yakın kişi.

Sokakta toplanan yaklaşık on polis memuruna bazı emirler yağdırır. Hepsi Tate'i kurtarmak için buradadır. Tate'in hayatının büyük bölümünde gerçek babası sandığı üvey babası ona zarar vermek için buradadır. Onu öldürmek için. Adam beni son iki saat rehin tuttu ama bana zarar vermedi. Zaten fena değildi. Sadece Tate'in saklandığı yerden çıkması için beni koz olarak kullandı. Ve tabii ki işe yaradı.

"Parker...?" Bağıryorum.

Döndü ve bana baktı. "Dışarıda kal. Anladın mı?"

Derin bir nefes alırken başımı sallıyorum. "Onu görmek zorundayım. Onun olduğunu bilmeliyim..."

"Kesinlikle hayır, Missy. Onu ben koruyacağım. İkinizi aynı anda koruyamam."

"Parker..." Gözlerim yaşla dolarken tartışmaya çalışıyorum. Tate'i seviyorum. Bunların hepsi benim suçum. Üvey babasının ona zarar vermek için burada olmasının sebebi benim. Bunu düzeltecek kişi ben olmalıyım.

Beni bıraktı ve bana sırtını döndü. Polis arabaları ve üniformalı adamlarla dolu caddeye doğru bağıryor. Neler olduğunu anlamaya çalışarak hızla etrafıma bakıyorum. Ve birkaç gün öncesine dönmek için neler yapmazdım. O güne geri dönmek için

. Bir gün önce bana uğruna savaşmaya değmeyeceğimi söylemişti. Bunu ben yaptım! Ona bu belayı ben getirdim.

Parker'ın silahını kaldırmış bir şekilde fırına girdiğini ve arkasından adamların onu takip ettiğini görmek için tam zamanında geri dönüyorum. Hiç düşünmeden peşinden deli gibi koşmaya başladım.

"Tate?" Fırına girerken panikle miş bir sesle sesleniyorum. Onu binanın ön tarafında göremeyince endişem daha da arttı. Samantha'nın tüm fırın işlerini yaptığı arka tarafa açılan kapıya doğru koşmaya devam ediyorum.

Onu itip kapıyı açarken Parker'ın sesi bana "Dur!" diye .

Tate'in orada durup bana baktığını fark ettiğim an rahat bir nefes alıyorum. Ama beni gördüğüne sevinmiş ya da şaşırmış gibi görünmüyor. Onu tanıdığım dört yıl boyunca ilk kez korkmuş görünüyordu.

Tıkırtıya benzeyen bir ses duyuyorum. Gözlerim hemen yere bakıyor ve Tate'in üvey babası Jonathan'ın yerde sırtını dolaplara dayamış oturduğunu görüyorum. Elinde yüzüme doğrultulmuş bir silah olduğunu görünce vücudum buz kesiyor.

Fırından silah sesleri gelince kulaklarım çınladı. Yere yığılıyorum ve bir şey beni ezdiği için nefes alamıyorum. Sırtımdaki ve başımdaki acıyı görmezden gelerek gözlerimi açıyorum ve Tate'in gözlerimi kapatmış bir şekilde üzerimde yattığını görüyorum.

"Tate?" ılgınca sesleniyorum. Birkaç sesi daha geliyor ve her gürültüyle bedenim sarsılıyor.

Etrafımızdaki insanlar çığlık atarken ben Tate'in altında eziliyorum. Ne dediklerini anlayamıyorum. Kulaklarım hala ınılıyor. zerimden kaldırılıyor ve mutfak zeminine yatırılırken ulaşmak için çabalıyorum ama kollar beni sarıyor ve geri çekiyor. "Bırakın çalışsınlar," diye bağırıyor Slade, Tate'in kayınbiraderi, tüm o kargaşanın içinden kulağıma.

"Tate?" Onu fayans zeminde yatarken izlerken haykırıyorum. Yıllarca babası sandığı adam, Jonathan, arkasında yığılmış oturuyor. Kan göğsünden aşağı akıyor, gömleğini ıslatıyor. lmşt.

Parker, göğsüne baskı uygulamadan önce Tate'in gömleğini yırtıp çıkarırken dikkatimi çekiyor. Altında kan birikirken çığlıklarımı susturmak için elimi ağzıma götürüyorum. Gömleğim bana yapışıyor, onun kanıyla da ıslanmış.

Diğer memurlar da bize katıldı ve ambulans çağırmak için telsizleriyle konuşuyorlar. Biri Tate'in üzerinde durmuş ona kalp masajı yapıyor. "Lütfen," diye . "Lütfen onu kurtar Parker," diye nefesim kesilirken.

Parker memurla o kadar hızlı konuşuyor ki, yaranın üzerinde tuttuğu gömlek Tate'in kanını emmeye devam ederken ne dediğini anlayamıyorum.

"Neden?" Haykırıyorum. Bunu neden yapsın ki? "Tate?" Beni duymasını isteyerek çığlık atıyorum. Uyanmak zorunda. "Onu seviyorum. Lütfen." Vücudum Slade'in kollarında titriyor.

Slade beni sıkıca tutarken, ona gitmeme izin vermek istemezken sonsuzluk gibi geliyor. "Tate," diye bağıriyorum ona. O iyi olmak zorunda. Yaşamak zorunda.

Kalp masajı yapan memur nabzını kontrol ediyor ve sonra Parker'a bakıyor.

Parker ondan bana bakıyor ve gözlerine dolan yaşları görüyorum ve bunu biliyorum. "Özür dilerim, Missy," diyor ve sesi kırılıyor. Diğer memurun ondan uzaklaşmasını izlerken kalbim paramparça oluyor.

Gitmiş! "Hayır." Başımı sallıyorum, inanamıyorum. "Beni terk etmezdi," diye ağlayarak Slade'i üzerimden itmeye çalışıyorum. sadece terk etmek için kurtarmazdı. Bu şekilde değil.

Parker Slade'e bakıyor ve başını sallıyor. Beni serbest bırakıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp Tate'e doğru sürünüyorum. "Lütfen. Tate," diye yalvarıyorum, ellerimi kanlı göğsüne koyarak. Kot pantolonum biriken kanı emmeye başlıyor. "Lütfen beni bırakma." Başımı kaldırıyorum ve herkesin bana baktığını görüyorum. Artık odayı dolduran tek ses benim çığlıklarım. "Neden hiçbir şey yapmıyorsunuz?" Sıcak gözyaşlarım yüzümden ve boynumdan aşağı akarken bağıriyorum.

Eğiliyorum ve dudaklarımı onun soğuk dudaklarına yerleştiriyorum. "Seni seviyorum," diye hıçkırıyorum ve gözyaşlarım onun yüzüne düşüyor. "Korkak olma," diye bağıriyorum,

sinirleniyor. "Kavga etmeyi bırakma!" Talep ediyorum. "Benim için savaş," diye yalvarıyorum, göğsüne bastırıyorum; kendim kompresyona başlıyorum. Bunu yapabilirim. Ne de hemşire olmak için okula gidiyordum. "Bizim için savaş," diyorum birbiri ardına derin bir nefes alarak.

Göğsüne kadar bastırırken dudaklarımı büzüyorum ve odada dolaşan metalik kan kokusundan kusmamaya çalışıyorum. Çok fazla kan var. Her yerde kan var. Kıyafetlerimi kaplıyor ve derimi delen yüzlerce küçük bıçak gibi hissettiriyor.

Ellerim kayarken hıçkırıyorum; zor, onu kaplayan kan göğsünü kayganlaştırıyor ve iyi kavrayamıyorum.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Sana yalvarıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Lütfen. Beni burada bırakma. Sana ihtiyacım var," diyorum kollarım güçsüzleşmeye başlarken.

Parker'ın kanlı ellerini benimkilerin üzerine koyduğunu görüyorum ve bastırarak beni durduruyor. "Hayır," diye bağıyorum, çılgınca onu itmeye çalışıyorum.

"Missy," diye tersledi ve ellerimi tuttu.

"Benden uzak dur," diye bağıyorum ve onu iterek yolumdan çekiyorum. "Ona yardım edin."

Ayağa kalktı ve beni dizlerimin üzerinden çekti. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama fırının diğer tarafına sürüklüyor ve duvara yaslıyor. "Dur. Onu kurtarabilirim," diye hıçkırıyorum. Onu kurtarmam gerekiyordu. Daha iyi bir şey için onun şansı olmam gerekiyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

"O gitti, Missy." Beni sallarken tersledi.

"Hayır." Tek kelimedede boğuluyorum. Dudaklarım çalışmıyor ve zihnim onun en iyi arkadaşının -hayatımın aşkının- öldüğünü kabul etmesini sindiremiyor.

Yüzümü tutuyor ve yüzü yumuşuyor. "Özür dilerim bebeğim..."

Çığlıklarım söyleyeceklerini yarıda kesiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Yüzümü göğsüne gömüp hüngür hüngür ağlarken kolları beni sarıyor ve tutuyor. Sanki o da en iyi arkadaşını kaybettiğini yeni fark etmiş gibi ağlamaları odayı doldururken kolları beni sıkıca sarıyor.

Başımı tutan tek eli sırtımdan aşağı doğru inerken bana fısıldıyor. "Özür dilerim, Missy. Çok üzgünüm."

Keşke ona sorun olmadığını söyleyebilseydim. Onu suçlamadığımı. Bunun onun hatası olmadığını. Tüm bunların doğru olduğunu biliyorum ama ağızım kelimelerin oluşmasına izin vermiyor. Kalbim birini suçlamak istiyor ve şu anda aklıma gelen tek kişi Parker. En azından kendim dışında.

Benden uzaklaşıyor ve arka kapıyı açmak için uzanıyor. Omzunun üzerinden Tate'bakmaya çalışıyorum ama benim için çok uzun. Beni dışarı itmeyi başardı ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ne yapıyorsun?" dolaşmaya çalışarak soruyorum. Oraya geri dönmeliyim.

Kolumu tutuyor ve beni durduruyor. "Bunu görmene gerek yok," diyor usulca.

"Ne?" Nefes nefese sordum. "Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim," diye bağıriyorum, "sen öylece dururken onu kurtarmaya çalışıyordum. Ve sen... Sen hiçbir şey yapmadın." Parker bir polis. Daha önce de böyle durumlarla karşılaşmıştı. Arkadaşı için neden daha fazlasını yapmadığını anlamıyorum.

"Missy...?"

"Hayır," diye bağıriyorum öfkeyle göğsüne vururken. Kımıldamıyor. "Onu görmem gerek."

"O artık burada bizimle değil, Missy."

"Bunu nasıl söylersin?" Ağlıyorum. Sözleri beni bir kez daha yıkıyor. Arka kapı açılıyor ve Slade bize katılmak için arka sokağa doğru yürüyor. Başını eğdi ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Tuğla duvara yaslanıp gözlerini kapatıyor ve birkaç derin nefes alıyor.

Parker ve ben ayağa kalkıp dikkatle onu izliyoruz. Son bir derin nefes alıyor ve sonra gözlerini açıyor. Gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akıyor ve ön cebine uzanırken elleri titriyor. Telefonunu çıkararak bir numara çevirir ve bekler.

"Melek orada mı?" Bir zamanlar derin olan sesi karısını sorarken kırılmış gibi geliyor. "Ona benimle fırında buluşmasını söyle." Sözleri

İstediğinden daha zoraki bir ses tonuyla konuştu ve hattın diğer ucunda konuştuğu kişinin artık endişelendiğini söyleyebilirim. "ona. Şimdi." Sonra telefonu kapatıyor ve ön cebine geri koyuyor.

"Nasıl gidiyorum...?" Elini yüzünde gezdirip derin bir nefes aldıktan sonra konuşmayı keser. "Karıma kardeşinin öldüğünü nasıl söyleyeceğim?" diye ağlıyor kanlı ayakkabılarına bakarken.

Benim kalbimin kırıldığı kadar onunkinin de kırıldığını biliyorum. Tate'in hemen yanında duruyordu. O da Tate gibi bunun olacağını gördü. Neden Tate'i durdurmadı? Slade neden Jonathan'ı öldürmedi? Her zaman üzerinde bir silah taşıdığını biliyorum.

"Slade..." Parker, Slade'e doğru bir adım atarken sessizliği bozar.

"Lütfen. Yapma," diyor elini Parker'a doğru kaldırıp bize bakmadan önce. Güzel mavi gözleri çok üzgün ve kan çanağı gibi görünüyor. Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. "Bu onu öldürecek. Hepsi benim suçum."

Parker başını sallayarak, "Bu senin hatan değildi," diyor.

Arka kapı bir kez daha açılıyor ve kapının diğer tarafında Tate'in arkadaşlarından biri olan Josh duruyor. Kalbimi durduran şey gözlerindeki yaşlar ya da yüzündeki renksizlik değil. Arkasında yerde yatan kanla kaplı soğuk, hareketsiz beden. Çok huzurlu görünüyor. Yüzü gevşemiş ve vücudu rahatlamış. Kan olmasa uyuyor gibi görünecekti.

Bir kez inanamayarak geri adım atıyorum. Bu bir rüya olmalı. , *Missy*. Ama bacaklarımın hareketi bile bana giydiğim kanlı kot pantolonu hatırlatıyor. Rüzgar esiyor ve hissettiğim soğukluktan titriyorum. Onun kanıyla sıırılsıklam oldum. Titreyen ellerimi kaldırıyorum ve kanı hala kaplıyor.

"Missy...?" diye soruyor biri ama geliyorum. Ellerimi çılgınca kalçalarımın silmeden önce gözyaşlarımı temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Ama çıkmıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Dizlerim titriyor ve midem bulanıyor.

Hepsi çok fazla.

Hepsinden uzaklaşıyorum ve mide bulantısı beni ele geçirirken sokağın ortasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Yumuşak bir el sırtıma iniyor ve sonra bir diğeri saçımı tutuyor. Üç adamın önünde üzerinde otururken başım dönecek kadar kusuyorum. Sokak dönüyor ve görüşüm kaybolmaya başlıyor. Kalan küçük haysiyetimi korumaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Ben orada diz çökmüş, vücudum titrerken Parker benimle konuşuyor ama sözleri sağır kulaklara çarpıyor. Ne söylendiği önemli değil. Sevebileceğim tek adamı kaybettim.

İKİNCİ BÖLÜM

Zaman tüm yaraları iyileştirmez. Bunu kim söylediye saçmalamış! Ve sonsuza kadar kilit altında tutulmalı. Dört gün oldu ve hiçbir şey değişmedi. Hâlâ yemeğe bakamıyorum bile. Bugün gerçekten kalkıp duş aldığım ve giyindiğim ilk gündü. Pijamalarla yaşıyordum. Arka sokakta hasta olmayı bitirdikten sonra Parker beni Tate'le paylaştığı evine geri götürdü ama Slade'in karısına kardeşinin cesedinin fırınının içinde ölü yattığını açıklamasını izlemeden önce değil. Kadının çığlığı asla unutmayacağım. Sanki o anda biri onu vurmuş gibiydi. Ve onun acısını hissettim. Ölen Tate olabilirdi ama bence hepimiz o mutfakta bir şey kaybettik. Ne kadar zaman geçerse geçsin, hepimizde eksik kalacak bir parça.

Şimdi gözlerim kapalı duruyorum, hafif esinti sarı saçlarımı . O sahne zihnimde tekrar tekrar oynamaya devam ediyor, en fazla bir hafta önce meydana gelen olayı hatırlıyorum. Tate önünde öldü. O kurşun benim içindi ve kurşunun önüne atladı. Parker bana bunu - Tate'in beni kurtardığını- her hatırlatmaya çalıştığında taşaklarını tekmelemek istiyorum. En çok canımı yakan şeyin bu olduğunun farkında değil mi?

Eğer orada olmasaydım, hala hayatta olacağını biliyordum.

Gözyaşlarım yavaşça yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve durmalarını umarak gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Beni izlediğini biliyorum ve onun için bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum. Ama en iyi yarını kaybetmişken nasıl bütün olabilirsin ki?

Arkamdan bir yaprak çıtırtısı duyuyorum ama kim bakmak için gözlerimi açmıyorum. Kim olduğunu biliyorum, Parker. Yanımdan hiç ayrılmıyor. Hatta biraz izin aldı. Onlara arkadaşının kaybının yasını özel olarak tutması gerektiğini söyledi. Bana sorarsan, bana bebek bakıcılığı yapıyor. Belki de intihara meyilli olduğumu düşünüyordur.

Bugün cenazesinde yüzden fazla kişi vardı. Tate içine kapanık bir insandı ve kapanıktı. Ama

Çok fazla kişi tarafından seviliyordu. Hala ona son bir kez veda etmek isteyen arkadaşları vardı.

Gözlerimi açacak gücü buluyorum ve ayaklarımın dibindeki taze mezara bakıyorum. Cenazesi saatler önce bitmişti. Herkes gitti ama ben ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Bugüne kadar her şey çok gerçek dışı görünüyordu. Ta ki tabutuna onu ne kadar çok sevdiğime dair bir mektup koyana kadar. Sanki evine küfür ederek ya da bira açarak girecekmiş gibi hissediyorum. Ama gelmiyor. O olmadan evine nasıl giderim? Ona, onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğimi söyledim. Artık burada olmadığını biliyorum ama ondan uzaklaşırsam pes ediyormuşum gibi hissediyorum.

Onunkinin yanında duran bebek mezar taşına bakıyorum. Küçük meleğimiz Vegas'taki tek gecelik ilişkimizin sonucuydu ve ben onu kaybettim.

Başım ağrıyor. Kalbim kırıldı. Bedenim uyuşmuş durumda. Kaybımız beni boğulma noktasına kadar tüketiyor ve bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum yüksek sesle. "Sonsuza dek benim olmalıydın," diye .

Bir elin omzuma hafifçe indiğini hissediyorum ve sadece ağırlığı bile dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Ellerimi de toprağa koyuyorum ve parmaklarımı gömüyorum. Keşke toprak beni yutsa. Keşke Tanrı beni de yanına alsın.

Tüm duyularımın kontrolünü kaybediyorum. Hıçkırıklar bedenimi sararken vücudum kontrolsüzce titriyor. Ellerimi topraktan kaldırıp kollarımı kendime doluyorum ve Tate'in mezarı önünde diz çökmüş bir şekilde ileri geri sallanıyorum. Hayatım boyunca sevdiğim tek iki insanı kaybettim.

"İkisini de kaybettim," diye .

Parker önüme düşüyor ve yüzümü tutuyor. "Missy. Nefes al." Karşısına oturduğumda koyu kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyor. Başımı sallıyorum ve ellerini yüzümden hızla çekmeye çalışıyorum.

Bu işe yaramadığında, onları itiyorum. Çılgınca kazıyorum yanımdaki çantadan cep telefonumu arıyordu. Çıkardım ve numarasını çevirdim. Direkt sesli mesaja düşüyor.

"Ben Tate." Derin sesi kulağıma doğru konuşurken haykırıyorum. "Bana bir mesaj bırakın."

"Seviyorum..." Telefon elimden alındı ve Parker onu cebine yerleştirdi. "Sen." Kendimi tatmin etmek için kelimeleri söyletiyorum. umarak. "Seni seviyorum," diye kontrolsüzce titremeye devam ederken. Hayatımda hiç bu kadar acı hissetmemiştim. Bu kadar çaresiz. Onun mutluluğuna mal olduğum için çok üzgünüm. Hak ettiği mutluluğa. Tate'in büyürken zor bir hayatı oldu. Üvey babası onu ve annesini dövüyordu. Bunu kanıtlayacak yara izleri vardı ve öfkesi onu her zaman mutlu olmaktan alıkoydu. Sevilmesine izin vermiyordu. Ve üvey babası onu tekrar buldu ve bunu ondan aldı. Hepsi benim yüzümden.

Parker'ın kaldırdığı kamyonu binerken vücudum zıplıyordu. Beni kucağına aldı ve mezarlıktan uzaklaştırdı. O kadar yorgundum ki onunla mücadele edecek enerjim yoktu. Ve veda etmekten yorulmuştum.

Uyuyormuş gibi yapıyorum. Bunu yapmak kolay çünkü hayatım boyunca görünmez oldum. hiç arkadaşım olmadı. Utangaç ve popüler olanların alay ettiği bir çocuktum. Gözlüklerim çok kalındı ve saçlarım kirli sarıydı. Ergenliğe girdiğimde göğsüm hiç büyümedi ve sporla hiç ilgilenmedim. Ben kitap ineğiydim. Çok çalışır ve aşk romanları okurdum. Diğer gençler sinemaya, alışveriş merkezlerine ve randevulara giderken ben evde kitap okur ya da ödev yapardım. Dışlanmış biriydim. Ta ki Tate'e kadar. Bana bir şeyler hissettirdi. Canlı. Giyim tarzımdan utanmamı sağlamadı. Ya da bir süper model gibi görünmediğim gerçeğinden. Bana sevildiğimi hissettirdi. Kabul ediyorum, aşık olma yolumuz kolay değildi. Onun için kolay değildi.

Kamyon durdu ve vücudum sarsıldı. Yolcu kapısı açılıyor ve Parker elimi tutarak kamyondan çıkmama yardım ediyor. Tate'in ön kapısında duruyorum ve kırmızı kapıya bakıyorum. Oraya girebilir miyim? Birçok kez seviştiğimiz yatak odasında onun tüm kıyafetlerini görmeye dayanabilir miyim? Parker'a söyledim.

birkaç kez beni evime götürmek ama götürmedi. Sanırım beni yalnız bırakmaktan korkuyor. Dediğim gibi, intihar nöbeti. Ama onu suçlayamam, tek yaptığım pijamalarımın kanepede ağlamak.

"Missy?" Parker elime uzandığını söylüyor. Elini uzandığı yerden çekiyorum.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyorum ona arkamı dönerek. Yüzümden düşen gözyaşlarını görmesini istemiyorum. Durmayan gözyaşlarımı. Ne kadar uyuşmuş hissedersen hissedeyim, öleceğim güne kadar akmaya devam edecek olan gözyaşları. Evinin yanından dolaşırken gözlerimi spor ayırmıyorum. Kapıyı açıp arka bahçesine giriyorum. Arka verandaya doğru ilerliyorum ve en sevdiği çim sandalyeye oturuyorum. Ondan nefret ediyorum. Soğuk, sert ve sallanmaya çalıştığınızda gıcırıyor ama o çok severdi. Missouri'nin havası ne olursa olsun, kışını devam edeceğini söylerdi.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yumuşak esinti saçlarımı savuruyor ve sanki kolları beni sarıyormuş gibi hissediyorum. Ama bu sadece benim hayal gücüm. Tate hiç bu kadar sevecen olmamıştı. Nazik bir aşık değildi. Sert, kontrolcü ve talepkardı ama ben onun bu yönünü seviyordum. Ben kazanılacak bir ödül değildim. Kurtarılabilecek bir prenses. Ben yutulacak bir kadındım. Onun emrindeydim. Yaralı elleri sertti ve sözleri sarhoş ediciydi. Yatakta bambaşka . Her zaman olmak istediğim .

İlk seks yaptığımız zamanı hatırlıyorum. Ben kışkırtmışım. Kendime karşı dürüst olsaydım, onu kullanmışım. Ona deliler gibi aşkıttım ve beni aynı görmemesinden bıkmışım. Üvey kız kardeşi Samantha ve Slade'in bekarlığa veda partisi için Vegas'taydık. Bir şekilde onu beni otel odama kadar takip etmeye ikna ettim. Hayatımın en güzel gecesi idi, ardından hayatımın en kötü günü geldi.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve hayatımda ilk kez altı inçlik topuklu ayakkabılarla ayakta duruyorum. Bacaklarım titriyor ve nefesim hızla geliyor. Bu benim tek şansım. Otel odama adımımı attığım anda uzanıp siyah payetli elbisemi yukarı çekiyorum ve

Başım. Bedenim reddedilme korkusuyla titriyor. Sizi görmezden gelmekten başka bir şey yapmayan birini hiç sevdiniz mi? Acıtır. Hayal edebileceğinizden daha fazla. Ama Tate'i daha önce de kadınlarla gördüm. Kendine güvenenlerden hoşlanıyor. Ne istediğini bilenlerden. Ve ben onu istiyorum.

"Tate," diyorum, kendimi onun önünde bulana kadar yavaş adımlarla ilerliyorum. Birkaç saniye öylece duruyor. İçindeki savaşı görebiliyorum. Beni geri çevirmek istiyor; arkasını dönüp beni burada yapayalnız bırakmak istiyor. Ama aynı zamanda kararmış gözlerindeki arzuyu da görüyorum.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre sonra uzanıp göğsümü okşuyor.

Başparmağı göğüs ucumda gezinirken dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamıyorum. Üç yıl sonra nihayet bana dokunuyor olması şimdiden patlamak istememe neden oluyor. Parmakları sert. Ellerini nasıl kullanacağını bilen bir adam gibi hissettiriyorlar. Meme ucum onun dokunuşuyla sertleşiyor ve o da eğilip tadına .

Dili çakıl taşıyla temas ettiğinde "Evet," diye haykırıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var, Tate. Seni hissetmeye ihtiyacım var." Daha önce içtiğim içkiler için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü onlar olmadan ona nasıl hissettiğimi söyleyemezdim.

Beni yatağa atmadan önce çekip kaldırdı. Canavara bir bakış atıyordum - serbest bırakmasını istediğim canavara.

"Benim de sana ihtiyacım var bebeğim," diyor uzanıp tişörtünü başının üzerine çekmeden önce ve bedenim beklentiyle . Sonunda bana kendisinden bir parça verecek. Sonunda benim onu istediğim gibi o da beni istiyor.

"Benimle seviş," diye fısıldıyorum ve o duraksıyor. Kelimelerden hemen nefret ediyorum. Tate gibi adamlar sevişmez. Nasıl yapılacağını bilmezler.

"İstediğim şey aşk değil," diye dürüstçe cevap veriyor. Kelimeleri bulanıklaşıyor ve üzüntümü gizlemek için ona sarhoş bir gülümseme veriyorum. Bu güzel adamı sevemeyecek kadar kim incitmişti?

"O zaman ne istiyorsun?" Ellerimi kaslı göğsünde gezdirirken soruyorum. Teni dokunulduğunda sıcak hissediliyor ve kasları gerildikçe dalgalanıyor.

Bir eli bacaklarımın arasına kayarken vücudumun üzerine eğiliyor. Bacaklarımı onun için daha da açtığımda gülümsüyor. Lütfen. Dokun bana. Külotumu kenara çekip onun için ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde nefesim kesiliyor. Bir parmağını yavaşça kaydırduğunda sırtımı eğiyorum ve kendi göğsümü avuçluyorum. Daha önce hiç seks yapmamıştım ama vücudum kendi kendine ne yapacağını biliyordu. Tate'le birlikte olmayı daha önce birçok kez hayal etmişim ve bundan tam anlamıyla faydalanmamıştım.

"Bu," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu amcığı istiyorum, Missy.

Bunu hep istemişimdir."

"Al şunu," diye yalvarıyorum. "Ne istersen yapabilirsin," diye geveliyorum ve parmağını kadar içeri soktuğunda sertçe nefes alıyorum. Acıtmıyor, sadece yabancı hissettiriyor. Ama aynı zamanda inanılmaz.

vücudunu benimkinin üzerine koyuyor ve beni sıkıştırıyor. Kalbim güm güm atıyor ve cinsel organım onun baskınlığını hissedince geriliyor. "şeyler söyleme," diye uyarıyor yüzünü boynuma gömerken.

Gözlerimi açıyorum ve onunkilere bakıyorum. Karanlıkla gölgelenmiş o bebek mavisî gözlerin derinliklerine bakıyorum. O anda, saf bir şeye ihtiyacı olduğunu anladım. Masum bir şeye. Belki, sadece belki, onun için bu olabilirim diye düşündüm. Belki de. Ona kalbimi sunmak istiyorum ama o bunu istemiyor. Ona sunacak tek şeyim bedenim ve bu da ona istediğı vereceğim bir şey. "Onu almanı istiyorum. Beni kullanmanı istiyorum, Tate. Konuşmayı bırak ve sadece al." Beni reddedebilir diye vücudum titriyor. Kalbim göğsüne çarparken nefesim daha hızlı ve daha hızlı geliyor.

Birden külotumu yırtıyor ve kumaş hassas tenimi çizerken nefesim kesiliyor. dudaklarını kulağımın dibine yerleştiriyor. "Benden ne istediğini bilmiyorsun." Sesi karanlık ve tekinsizdi. Benimle oynarken eğleniyordu. Konuşmak istiyorum ama parmağını yavaşça bir kez daha içime sokarak sözlerimi susturuyor. Nefes almaya çalışırken tırnaklarım sırtını tırmıklıyor.

"Evet, istiyorum," diye fısıldıyorum. Ruhumu şeytana biliyorum ama bu benim ruhum. Ve buna sahip olmasına izin vereceğim tek kişi o. "Ben

Senin. Ben her zaman senin oldum."

Gözlerimi açtım ve onun arka bahçesine baktım. Vegas'taki o bir gece hamileliğe yol açtı. Kaybettiğim bir hamilelik. Ve bunu onsuz atlattım. Ertesi sabah uyandı ve çıldırdı. Bana köpek gibi küfretti. Çarşaflardaki kanı görünce panikledi. Bakire olduğumu bilmiyordu. Biliyorum, çoğu insan 'nasıl bilmez' diye sorar. İkimiz de sarhoştuk.

Son derece sarhoştuk. Ayık olsaydı muhtemelen benimle yatmayacağını söylemekten nefret ediyordum. Her neyse, kendine kızgındı.

Paylaştığımız şeye hata dedi. Anlamıştım. Bana o şekilde bakmadı ama bu acımı . Altı hafta sonra hamile olduğumu öğrendiğimde bunu kendime sakladım. Ona söyleme ihtiyacı hissetmedim. O zamanlar beni sevmiyordu. Benden bir bebek istemediğine de emindi. Ama ilk randevumda bebeğin öldüğünü öğrendim. Bu benim küçük bir parçamı öldürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" Parker'ın yanımda durduğunu görmek için çeviriyorum. "İçeri gelmelisin, Missy."

"Yapamam," diyorum gözlerimi yere indirerek. "Henüz değil." sandalyeye oturmadan önce derin bir iç geçiriyor. "Peki burada ne yapıyorsun?" diye tekrarlıyor.

"Vegas'ı düşünüyordum. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra." Kıkırdadı, kaşlarını çatmama neden oldu. "Bu kadar komik olan ne?"

"O günü dün gibi hatırlıyorum." *Bir yıl önceydi.*

"Bunu biliyor muydun?" Dehşet içinde sordum. Yaptığımız şeyi sadece üvey kız kardeşi Samantha'ya anlattım. Diğerlerinin bildiğini biliyordum çünkü Tate daha sonra bana bakmadı bile. Ama gidip herkese ne yaptığımızı açıkça söylemesini beklemiyordum.

Başını sallıyor. "Sam ve Slade'in odasıydım, o sırada porselen dükkanına girmiş pitbull gibi içeri daldı. Seninle nasıl yattığı hakkında saçmalamaya başladı. Ve ne kadar sıcıp batırdığını." Tekrar gülüyor. "Ona karşı bir pisliktim. Durumla dalga geçtim."

"Bunu neden yapasın ki?"

Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Çünkü yaptığı şey için kendinden nefret ettiğini söyleyebilirim. Ona vermemen gereken bir şeyi senden almış gibi hissediyordu."

"Benden nefret ediyordu," diyorum usulca. Benimleyken ona hissettirdiklerimden nefret ediyordu.

"Oh, Missy. O zamanlar seni seviyordu. Sadece bu sevginin içeri girmesine izin vermek istemedi." Parker'ın aşk hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım. Hiçbir şekilde. Onunla bir yıl önce tanıştığımdan beri bu kelimelerin ilk kez söylendiğinden oldukça eminim.

"Onu sevdim," diye fısıldıyorum boğazım . "Onu çok sevdim. Ve bunu ona asla söyleyemeyecek olmaktan nefret ediyorum."

Kalp atışlarımı ve sinirlerimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Ne kadar çok ağladığım için vücudumdaki her kas ağrıyor. Bazen vücudum o kadar titriyordu ki dişlerim takırdıyordu. Sanki maratondan maratona koşmuşum ve vücudum gibi hissediyorum. Sanırım kalbinizin yarısını tutan birini kaybetmek böyle bir şey.

Parker dirseklerini dizlerine koyup başını ellerinin arasına alırken dikkatimi çekiyor. "Oturma odasına her girdiğimde onun kanepede oturmasını bekliyorum," diyor sessizce. "Mutfığa her girdiğimde mutfakta olmasını bekliyorum.

Ve telefonum her çaldığında, acaba o mu diye merak ediyorum." Sözlerini bitirdiğinde sesi kesiliyor ve boğazımda bir düğüm oluşurken gözlerimi kapatıyorum. "Ama bu olmayacak,"

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Koyu renk gözleri parlıyor ve konuşmadan önce dudaklarını yalıyor. "O senin böyle olmanı istemezdi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Bunu ona ben yaptım." Parker'ın iç çektiğini duyduğumda ona bakıyorum. Şimdi sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini yüzüne götürmüştü. Gözlerini ovuşturuyor ve sonra elleri kucağına düşüyor. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

Hâlâ ne kadar acı çektiğimi görmesini istemediğim için gözlerimi hızla kaçırıyorum. Bazen Tate'in kaybından dolayı acı çeken tek kişinin ben olmadığımı unutuyorum. Parker onu kardeşi gibi severdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve yaşların gözlerimi tehdit etmeye başladığını hissederken burnumu çekiyorum. Ona korkunç bir şey yapmışım. Ona ihanet etmişim ve o da beni . Ne bekliyordum ki? İhanetimi yardım olarak göreceğini gerçekten düşünmüş müydüm? Ben görmüyorum bile.

Tate'in evine giriyorum. Oturma odasına girdiğimde onu kanepede otururken görünce gülümsüyorum. "Selam tatlım," diyorum mutlu bir şekilde, ışığı açarak.

Elindeki cam bardağı kaldırıp koyu renkli sıvıyı içtikten sonra boş bardağı sakince dizine indiriyor.

Bana karanlık bir ifadeyle bakarken gülümsemem yavaşça kayboluyor. Gözleri kapalıydı ve dudakları düz bir çizgi halindeydi. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve boş bardağı tutarken sağ eli beyaz parmak boğumları gibi.

"Bana kaç tane yalan söyledin?" Derin sesi bir hırıltı olarak çıkıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim hızla çarparak soruyorum. Kızlarla yemek konusunda yalan söylediğini biliyor. Ama bu yalanın annesiyle ilgili olduğunu biliyor mu? Tanrım, umarım bilmiyordur.

Boş bardağa ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bu senin için çok mu zor bir soru?" diye soruyor gözleri benimkileri delerken. "Çok basit, gerçekten. Kaç yalan?" Gözleri karnıma kayıyor ve ben içgüdüsel olarak elimi karnımın üzerine koyuyorum.

"Yalanlar...?" diye tersliyor. "Kaç tane ?" Cevap vermeme izin vermiyor. "Bana söylediğin tüm o saçmalıklara gerçekten inandım," diyor başını kendine sallayarak.

"Affedersiniz?" Omuzlarımı dikleştirdim.

Dudaklarının kenarları sanki şeytani bir sırıtış belirecekmiş gibi seğiriyor ama bundan kaçınıyor. "Bana karşı , değil mi?" Bir kaşını kaldırarak bana meydan okuyor. "Seni kırmamı mı talep edeceksin?" İçimde beni gerçekten kırmak istediğine dair bir his var. "Yoksa yatıp senin istediğin gibi uslu bir çocuk olacağımı mı sanıyorsun?"

"Tate..." Sinirli bir şekilde yutkunarak söylüyorum.

"Yapma," diye kesti. "Devam et. Bana Jonathan de." Bu ismi söylediğinde vücudunun nasıl sertleştiğini izliyorum.

"Neden ben...?"

Gözlerini bana dikti. "Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye tersliyor. "Annemin sana her şeyi anlattığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağılıyor öfkeden yüzü kızarıırken.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bana hiçbir şey söylemedi," diyorum göğsüm sıkışırken. "Sadece onu havaalanından almamı istedi."

Başını yana eğiyor, dudakları inceliyor. "Neden bana söylemedin?"

Başımı eğiyorum ve yere bakıyorum. "Çünkü kızacağımı biliyordum," diye fısıldıyorum.

Bana bağırmasını bekliyordum. "Ama yine yaptın." Sesi artık bir çocukla konuşuyormuş gibi sakın.

"O senin annen..."

Hızlı bir hareketle koltuğundan kalkıyor ve boş bardağı odanın diğer ucuna fırlatıyor. Uzaktaki duvara çarpınca paramparça oluyor ve ben geriye sıçırıyorum. "Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini ne zaman anlayacaksın?" diye bağılıyor sabrı tükenerek.

"Seni seviyor," diyorum gözyaşlarımı çalışarak.

Bana doğru yaklaşıyor ve koyu mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "Bu kelime de benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye fısıldıyor sertçe yanımdan geçip gitmeden önce. "Şimdiye kadar bunu bilmen gerekirdi. Bunu bana birçok kez söyledin."

Ben söyledim ama o cevap vermeyi reddediyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. "Sadece yardım etmek istediğimi ne zaman anlayacaksın?" Sırtına doğru bağııyorum. "O sadece bir şans istiyor." İkinci şanslara inanmasını istiyorum. Ben ona bir tane verdim. O neden kıza veremiyor?

Duruyor, vücudu sertleşiyor ve yavaşça bana doğru dönüyor. "Bir şans mı?" diye tekrarlarlarken kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. Sözlerim onu şaşırttı. "Ona bir şans verdim. Ona yüzlerce şans verdim, çünkü bu konuda başka bir seçeneğim yoktu." Ellerini iki yana yumruk yaptı. "Her başarısız oldu." Çenesi geriliyor. "Beni kurtarması için ona yalvardım."

Parmağıyla göğsüne vuruyor. "Kendini kurtarması için ona yalvardım." Başını iki yana sallıyor. "Aptalın ," diye kükrüyor gözleri benimkileri delerken. "Tıpkı gibi. Bunu fark ettiğinde, daha iyi olacaksın," diye sertçe bitiriyor.

"Yani, şimdiye kadar olanlardan sonra, pes etmemi mi bekliyorsun?" Göğsüm ağırlaşırken soruyorum. Ondan nasıl vazgeçebilirim? Kendime asla söyledim. Herkes ona bunu yaptı.

"Evet," diyor basitçe.

"Öylece pes mi edeceksin?" Soruyorum ve bana vereceği cevabı bildiğim için sesim titriyor.

"Sana hiç yalan söylemedim," diye bağıırır. "I..." Derin bir nefes alıyor ve acı dolu bir an için gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında bana bakıyor ve gözleri öfkeyle parlıyor. "Biliyor musun, sen hayatıma girmeden önce iyiydim." Gözlerini bana dikti. "Seni istememi sağlamadan önce iyiydim. Daha önce, acıyı ve anıları yok etmek için sana ihtiyacım olduğunu düşündürdün bana. Daha iyi bir şey için umut hissetmemi sağlamak için." Sesi kulaklarımı tırmalayacak kadar yükseliyor.
incindim.

Görmesini istemediğim duygularımı bastırmak için yanağımın içini ısıırıyorum. Artık değil. Her an, bana o kapıdan çıkıp gitmemi söyleyebilir. Ve bunu başım dik bir şekilde yapmak zorunda kalacağım. O noktaya geldi ve bir daha geri dönmeyecek.

O derin bir nefes alıyor, ben de kendiminkini tutuyorum. İşte geliyor. "Bazı şeyler için savaşmaya değmez." Sözleri beni yaralıyor.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve fısıldıyorum, "Yani ben uğruna savaşmaya değmez miyim?"

Elini tıraşsız yüzünde gezdiriyor. "Savaşmaktan yoruludum." İç çekiyor ve omuzları çöküyor. "Çok çabalayıp yetersiz kalmaktan yoruludum. Ben buyum, Missy. Her lanet gün böyle hissediyorum. Farklı biri gibi davranmak zorundayım." Bana bakmadan önce bir elini kırpılmış siyah saçlarında gezdirirken başını öne eğiyor. Koyu mavi ve acılı gözleri beni yere mıhlıyor. "Seni sevmeye çalışmaktan yoruludum." Hiçbir duygu içermemesine rağmen sözleri kalbimi kırıyor.

Resmen pes etti. Çok zorladım ve bu bana içi boş bir göğüsten başka bir şey .

Kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılırken göğsüm ağrıyor. Sanki göğsümden koparıp cam bardak gibi odanın öbür ucuna fırlatmış gibi yere saçılan parçalar. Gözyaşları gözlerimi tehdit ediyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Gitmeme izin veremez, bu şekilde olmaz.

Onu etkileyebileceğini düşündüğüm son şeyi söyledim. Muhtemelen onu bana-öfkeye geri getirecek. Dövüşmek istemesine neden oluyor. Onun öfkesiyle başa çıkabilirim. "Yalvarmamı mı istiyorsun?" Dudağım titriyor ve kelimelerim zar zor duyulabilir bir fısıltıya dönüşüyor.

Sadece bana bakıyor. Ona doğru bir adım attım. "Sana Jonathan dememi mi istiyorsun?" Diyorum ve gerçekten hırslıyor. "Ondan daha iyi olmadığını mı ?" Kollarımı iki yana açıp yerdeki kırık camları işaret ediyorum. "Bu dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmamı istediğin anlamına mı geliyor?" Yüzümden sıcak yaşlar akarken sinirlenerek soruyorum. "Çünkü yalvaracağım," diyorum cevap vermeyince. "Kendini benim seni gördüğüm gibi görmen için yalvaracağım. Görmediğin şeyi görmen için yalvaracağım."

"Her gün aynada kendimi görüyorum," diye . "Ve ne görüyorum biliyor musun? Nefret. Öfke. İntikam. Bunlardan iyi bir şey çıkmaz."

Sallarken başımı öne . "Sorun da bu, Tate. Sen sadece gözlerinin sana gösterdiğini görüyorsun," diyorum yanağımdan bir yaş süzülürken usulca. "Kalbinin sana ne söylediğini görmelisin."

Eğilip yüzünü benimkinden birkaç santim uzağa yerleştiriyor. "İşte sorun da burada yatıyor," diye takılıyor. "Benim hiç olmadı." Bu cümleyle birlikte ayağa kalkıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve arkasını dönüp oturma odasından çıkıyor. Yatak odasının kapısının çarparak kapandığını duyduğumda irkiliyorum.

Yüzümü ıslatan gözyaşlarımı silerken evin bakıyorum. Onları durduramıyorum. Arkamı dönüp geldiğim yoldan geri yürüyorum, kırık kalbimi andıran kırık camı almaya bile zahmet etmeden; bunun son seferim olacağını bilerek.

Bu yaptığımız son konuşmaydı. İkimiz de bu şekilde vedalaştık. Ve bu anı canımı acıtıyor.

Parker sandalyesinden kalkıyor ve kollarını bana doluyor. Rahatlığını kabul ederek onun kucağına düşüyorum. Bu hafta o kadar çok yanımda oldu ki. "Bu senin hatan değil Missy," diye fısıldıyor ellerini saçlarımın arkasında gezdirirken.

"Onsuz yaşayamam Parker," diye ağlıyorum göğsüne doğru. Herkes mutlu bir sonu hak eder. Herkes seilmeyi ve karşılığında sevgi görmeyi hak eder. Tate buna asla sahip olamayacak. Ben ona asla sahip olamayacağım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Parker bana daha sıkı sarılıyor. "Yapmalısın, Missy. Tate de bunu isterdi. Seni böyle görmekten nefret ederdi," diyor Parker yumuşak bir sesle. "Uyumadığını biliyorum. Ne kadar depresif olduğunu görüyorum."

"Ben iyiyim," diyorum gözlerimi kapalı tutarak.

Kendi kendine kıkırdıyor ve bedenimi titretiyor. "Kendine bunu söylemeye devam et prenses. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Onu özlemeni istemezdi. Bu şekilde değil."

Gözlerim açıldı ve onu iterek sandalyemden . Yüzümü ona döndüm ve kısılmış gözlerle ona baktım. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Onu özlememek mi? Onu seviyordum," diyorum ve gözyaşlarım gözlerimi tehdit etmeye başlıyor. "Bunların hepsi benim suçum," diye .

"Missy." Sesi sakın ama aynı zamanda talepkâr. "Bu..."

"Öyle," diyorum ve bacaklarım titremeye başlıyor. "Onun arkasından iş çeviren bendim. Ona yardım edebileceğimi düşünen bendim. Ama tek yaptığım onu öldürtmek oldu," diye bağıyorum.

Beni kollarımdan yakaladı ve bana baktı. Kara gözlerindeki öfke dolu bakış beni ondan uzaklaştırıyor ama o beni yerimde tutuyor. "Bunu aklımdan çıkar, prenses." Sesi güçlü. "Sana onu unutmanı ya da yas tutmammanı söylemiyorum. Sana kendini suçlamayı bırakmanı söylüyorum." Kollarımı bırakıyor ve bir kez daha sarılmak için beni kendine çekiyor. Kendimi onu sararken buluyorum.

Kollarımı ona doladım, birinin beni tuttuğunu hissederek rahatladım. "Bunu bırakacağına söz verir misin?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Parker'ın beni sorumlu tutacağını biliyorum ve bu beni korkutuyor. "Söz veriyorum."

Tate ve Parker'ın kanepesine uzandım. Parker arka verandadaki konuşmamızdan sonra beni içeri sürükledi. Havanın kararmaya başladığını ve içeri girmemi söyledi. Ayaklarım sürüklendi ve döndü ama bir şekilde arka kapıdan geçmeyi başardım. Sonra doğruca kanepeye yürüdüm ve düştüm. Kimse uyanık olduğumu görmesin diye yüzümü kanepeye döndüm. Ön kapının bir kez açıldığını duydum. Adamın sesinden Slade olduğunu anladım. O ve Parker son bir saattir mutfakta oturmuş konuşuyorlardı.

Tate'i anmalarını duymak istemediğim için onları engelledim. Ama Sam'in adını andıkları an dinledim.

"Samantha nasıl?" Parker'ın Slade'e sorduğunu duydum.

". Benden uzaklaşıyor," diyor usulca. "Annesi öldüğünde de aynı şeyi yapmıştı. Ama şimdi Sadey var. Çocuk odasında oturuyor ve sallanıyor." Bu da beni çok üzüyor.

Tate'in yeğeninin büyüdüğünü göremeyeceğini bilmek. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi çatlıyor ve karısından mı yoksa en yakın arkadaşı ve kayınbiraderinin kaybından mı bahsettiğinden emin olamıyorum.

Odaya bir sessizlik çöküyor ve soğukluk omurgamda ilerlerken kanepeye daha çok sarılıyorum.

"Evet," diye konuşuyor Parker sonunda. "Missy'nin durumu da iyi değil." Adım anıldığında kalbim göğsümde çarpıyor. Ama sonra çocuklar arasında kısa bir sessizlik oluyor.

kendi düşünceleri.

"O nasıl?" Slade ona sorar.

"Benimle pek konuşmaz. Ama onu izliyorum. Yemek yemediğini ya da uyumadığını biliyorum. Onu yalnız bırakmak istemiyorum ama burada olmaktan nefret ediyor. Bunu hissedebiliyorum. Ama nerede önemli değil. O burada.

onu düşünmeye devam edeceğim. En azından burada ona göz kulak olabiliyorum. Onunla birlikte olmak için işten izin bile aldım."

"Ben de aynı şeyi yapardım. Ama ona sonsuza kadar bakamazsın Parker."

"O benim en iyi arkadaşımın kızıydı. Ne yapmamı bekliyorsun?" diye soruyor ağır bir iç çekişle. "Onu seviyordu. Ona bu sözleri söyledi mi bilmiyorum ama onu seviyordu." Hıçkırıklarımı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. "Ona üzgün olduğumu söylemeye çalıştım," diye fısıldıyor Parker ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Beni dinlemedi." Kötü hissettiğini biliyorum. Yorgunluktan bayılana kadar kalp masajı yapabilirdi. Bunun bir önemi olmazdı. Tate anında ölmüştü. Sanırım olabilecek en iyi şey buydu. Hiçbir şey hissetmedi.

"Biliyor," diyerek Slade onu rahatlatmaya çalışır.

Parker buna inanmıyor. "Missy'ye oraya girmemesini söyledim. Beklemesini, odayı boşaltmama izin vermesini söyledim. Ona doğru koştu. Piçin silahını kaldırdığını gördüm..."

"Dur," diye sözünü keser Slade. "Bu senin hatan değil Parker. Tate sevdiği kadını kurtarmak için o kurşunun önüne atladı. Herhangi birimiz de aynısını yapardı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece çökerken kendimi hâlâ kanepede uzanırken buldum. Parker bir üzerime bir battaniye örtmüştü ve Slade gittikten sonra odasına duydum. Sabit duramıyorum. Huzursuz hissediyorum. Evden çıkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bir mil falan koşmak, bu evden başka bir yerde olmak.

Yüzümü kanepeden çevirip gözlerimi oturma odasında gezdiriyorum. Tate'in her zaman giydiği siyah botları ön kapının yanında duruyordu. Siyah deri ceketini hâlâ yattığı koltuğun arkasında duruyor. Kendimi hızlıca yorganı tekmeleyip ona doğru yürürken buluyorum. Elime alıp burnuma götürüyorum. Keskin bir nefes alıyorum ve üzerindeki onun kokusuyla boğazımdaki sıkışıklığın geri geldiğini hissediyorum. Ağlamaya benzeyen hafif bir ses duyduğumda onu tekrar koltuğa koymaya gidiyorum.

Koridorda yavaşça ilerliyorum ve en sondaki odaya, Parker'ın odasına geliyorum. Kapı kolunu yavaşça çevirerek kapısını içeriye bakacak kadar açıyorum. Parker sırtı bana dönük bir şekilde yatağının kenarında oturuyor. Başını ellerinin arasına almış eğilirken siyah düğmeli gömleğinin arkası sırtına doğru çekiliyor. Ağlarken usulca ileri geri sallanıyor.

"Parker...?" Sesim zar zor duyuluyor, ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan emin değilim. Arkamı dönüp kapısını sanki hiç açmamışım gibi kapatmalı mıyım? Benim için birçok kez yaptığı gibi gidip ona sarılmalı mıyım? Kendini bile rahatlatamazken birini nasıl rahatlatırsın?

"Denedim," diye sesleniyor burnunu çekerek. "Elimden geleni yaptım, Missy." Sesi kırılır ve daha sert ağlamaya başlar.

Kapıyı hızla itip açıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Onu kurtaramadım." Vücudu benimkine karşı titriyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ağlama sesleri yükseldikçe kolları bana daha sıkı sarılıyor. İşte tam anda, gözyaşlarım yüzümden akarken, Tate'in Parker için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

Karşımdaki duvara boş boş bakarken elimde sıcak bir fincan kahve tutuyorum. Dün gece çok zordu. Parker'ın o şekilde dağıldığını görmek ruhuma işkence gibi geldi. Her nasılsa kendimi onun yatağında, yanında yatarken buldum. O bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Tamamen giyinik kaldık ve cinsel hiçbir şey . Sadece birbirimiz için oradaydık. Yas tutmaya ihtiyacı olan iki insan. Hem güzel hem de yürek parçalayıcıydı. Parker zor günler geçirmişti. Gözlerinde tuttuğu gözyaşlarını . Ama aynı zamanda bu kaybın kalbinde açtığı boşluğu da gördüm. Dün en iyi arkadaşını gömmek zorunda kaldı. Ben hüngür ağlarken bana sarılmak zorunda kaldı. Benim zayıf olmam için onun güçlü olması gerekiyordu. Ama dün gece, tamamen yalnız olduğunu düşündüğünde, sonunda kendini . Sonunda o duyguların yüzeye çıkmasına izin verdi. Ben kim oluyordum da onu yalnız bırakıyordum? Ona yardım etme zamanım gelmişti. Şimdi uyuşmuş hissediyorum. Tate öldü. Cenazesi bitti. Bundan sonra ne yapacağım? Daireme geri mi döneceğim? Ondan önceki sıkıcı hayatıma geri mi döneyim? O hiç var olmamış gibi davranıp kendime bir gün yeniden seveceğimi mi söyleyeceğim? Çünkü yapmayacağım. Tate benim için bitmişti.

Parker'ın içeri girdiğini gördüğümde mutfağın girişine bakıyorum. Üzerinde hâlâ dün cenazede giydiği, artık buruşmuş siyah gömleği ve siyah pantolonu var. Ve kaşlarımı çatıyorum. Bu bizim hayatımız mı olacak? Hayatımızın geri kalanında birbirimize bakmak zorunda mı kalacağız?

Önüme oturuyor ve bir elini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor. Ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Neyse ki önce o konuşuyor. "Dün gece için özür dilerim." Sesi boğuk ve ağlamaktan olduğunu biliyorum.

" yok." Boğazımı temizliyorum.

Başını iki yana sallar. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Sen yapmadın." Bir kadın ve bir erkeğin birbirine sarılmasında yanlış bir şey yok.

Başını kaldırıyor ve kara gözleri benimkilere dikiliyor. "Tate benim en iyi arkadaşımdı," diyor sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Ben asla..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Biliyorum. Sorun değil." Beni daha iyi anlıyor gibi görünüyor çünkü ayağa kalkıp mutfaktan çıkmadan önce bir kez başını sallıyor. Sandalyeme geri oturup duvara bakmaya devam etmeden önce uzun bir iç çekiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tate gideli iki hafta oldu. Hiçbir şey değişmedi. En azından benim için. Samantha ve Slade fırını sattılar. Slade gelip temizlemesi için bir şirket tutmuştu ama temizlendikten sonra bile hiçbirimiz oraya adım atmadık. Kimse o yola tekrar girmek istemiyordu. Hepimiz Tate'i hatırlıyorduk ama bazı şeyler çok fazlaydı. Ben hiçbir şey yapmıyorum. Parker'la birlikte evde kalıyordum ama hala Tate'in odasına girmedim. Uyuduğumda da kanepede uyuyorum. Günler ve geceler bulanık. Onları bir arada tutamıyorum. Kendimi bu eve kapatıyorum ve birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamaktan başka bir şey yapmıyorum. Bazıları terapiye ihtiyacım olduğunu söylüyor. Bazıları hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyor. Ben de diyorum ki onlar ne bilir ki? Belli ki hiçbir şey!

Bu gece Parker'ın işe dönüşünün ilk günüydü. Onun için endişeliyim.

Korkarım hazır değil, ama ben kimim ki ona bunu söyleyeyim?

Slade gelip bizi kontrol ediyor. Öğleden sonra Parker'a Samantha'yla sorunları olduğunu söyledi. Bu konuda daha fazla bilgi vermedi ve Parker da sormadı.

Hâlâ Tate'in cep telefonunu arıyorum. Telefonun diğer ucunda onun sesini her duyduğumda hala ağlıyorum. Ve her seferinde onu sevdiğimi söylüyorum. Bunun sağlıklı olup olmadığından emin değilim ama yarım saniyeliğine de olsa onun yanımda olduğunu hissetmemi sağlayan tek şey bu. O bir an için sesini duyuyorum ve onu yanımda hissediyorum. 'Selam bebeğim' diyeceğine dair küçük bir umudum var. Günün nasıl geçiyor?

Benimki bok gibi!' Böyle derdi. Ama her seferinde olduğu gibi bu da olmadı. Mesajı bırakıyorum ve telefonu kapatıyorum.

İşte burada kanepede oturmuş, siyah bir televizyon ekranına bakarak Parker'ın eve gelmesini bekliyorum. Saat sabahın altısı ve ben bütün gece ayaktaydım. Sadece burada oturuyorum. Vegas'ta birlikte uyuduktan sonra Tate'le ilk kez konuştuğum zamanı hatırlıyorum, geç saatlere kadar fırında çalışıyordum.

Arka taraftaki yuvarlak masada oturmuş bazı evrak işleri ve envanter üzerinde çalışıyordum. Sam kalıp yardım etmek istedi ama ona eve gitmesini söyledim. Yarın akşam benim için bir doğum günü partisi düzenleyeceği için en azından bunu yapabilirdim. Yirmi iki yaşıma gireceğim. Bu konuda o kadar da heyecanlı değilim.

Masadan kalkıp ofise doğru yürümek için arkamı döndüğümde olduğum yerde duruyorum. Arka kapıdaki kapı kolunun izliyorum. Belki de bir şeyler görüyordumdur diye düşünerek başımı . Son zamanlarda pek uyuyamadım. Kapı koluna bir kez odaklanmadan önce birkaç kez göz kırpiyorum. Hareket ediyor.

Tezgâha doğru koşuyorum ve ilk gördüğüm şeyi alıyorum; bir oklava. Ellerimi sıkıca sarıyorum. Arka kapıya doğru ilerliyorum. Yine sallanıyor.

Kilitli.

Burada yalnız olduğumda hep kilitli tutarım, ki bu çok sık oluyor.

Işığı kapatmak için uzanıyorum ve kendimi karanlığa gömüyorum. Kalbim gerginlikle göğsümde çarpıyor ve onu yavaşlatmak için birkaç nefes almaya çalışıyorum. Kimse arka kapıdan içeri girmez. Sam ve ben bile ön kapıdan giriyoruz. Burası şehrin güvenli bir bölgesi ama bu hırsızlık olaylarının yaşanmayacağı anlamına gelmiyor.

Kapının arkasında durup gözlerimin alışması için gözlerimi kırpiştirarak oklavayı başımın üzerine kaldırıyorum.

Neden bir bıçak almadım? Artık çok geç.

Kapının kilidini açtıklarını bildiren klik sesini duyduğumda tutuşumu yeniden ayarlıyorum.

Kapı açılarak arka sokaktan gelen yumuşak ışığın içeri süzülmesine izin veriyor.

Uzun bir figür görüyorum ve ardından kapı hızla kapanıyor.

Yeterince yakın olduğumu umarak birkaç adım atıyorum ve sallanıyorum.

Bir şeye sertçe vuruyorum ve sonra derin bir hırıltı ağır nefesimi kesiyor. Bu, acıdan kaynaklanan bir hırıltıdan ziyade bir kızgınlık sesi.

Evet. Kesinlikle bir bıçağa ihtiyacım vardı.

Tekrar sallanıyorum, üst kolum tutulup öne doğru çekildiğimde herhangi bir şeye temas etmeye çalışıyorum. Bu momentumu kullanıp ellerimi yukarı kaldırıyorum ve sert bir göğse temas eder etmez onları itiyorum. İkimizi de geriye, oturduğum masanın üzerine fırlattı.

İkimiz de yere düşerken mırıldandığımız bir 'siktir' sesi geliyor. Sonra sanki bir sandalye de devrilmiş gibi bir çarpma sesi geliyor. İçin ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmaya çalışıyorum, ama büyük ve sert bir el bileğimi sarıyor; beni geri çekiyor.

Tekme atıp vurmak için sırtüstü dönüyorum, ama adam üstüme oturup bileklerimi yakalayınca bir anda nefes alamaz hale geliyorum. Ellerimi başımın yanında tutuyorlar ve sonunda sesimi buluyorum. Çığlık atıyorum.

İki şey mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı gerçekleşti. Ellerim kabaca başımın üzerine itilip bir elimle tutulurken yere doğru kayıyor ve serbest kalan bir elim ağızma çarpıyor.

Başımı hızla sallayarak onları savuşturmaya çalışıyorum, vücudum altlarında çırpınarak bir tür avantaj elde etmeye çalışıyor. Kalbim o kadar sert atıyor ki göğsüm acıyor. Elini kadar yerinden oynatıyorum. Tekrar çığlık attığımda anında kayboldu. "YARDIM EDİN!"

"Missy?" diye bağılıyor güçlü bir ses benimkinin üzerinden.

Vücudum anında hareket etmeyi bırakıyor. Hayır. Lütfen hayır. O olmasın. Hırsız olsun. Korku gitti, ve ben soğuklukla kaldım.

Derin bir nefes çekiyorum, yeniden normal nefes almaya çalışıyorum. "Missy?" diye soruyor bu sefer.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Zifiri karanlık olmasına rağmen beni görmesini istemiyorum. Belki de yer beni yutar.

Tate kalbimi kırdı. Onu tek bir kelimeyle paramparça etti; hata. Hayatında yaptığı her şey içinde hata bendim. Muhtemelen hata gördüğü tek gecelik ilişki benim. Ama kalbimi kırmış olsa da, hala bütün

Parçalar. Her kadının asla unutamayacağı bir erkek vardır. Tate benim için o adam.

"Missy?" diye bağılıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Evet?" "Evet?" diye karşılık veriyorum, gerçeğe konsantre olmamaya çalışarak.

Ben fırının zemininde yatarken o hala bana sarılıyor. Elleri sıkışıyor Ben karşılık verirken bileğime sarılıyor ve inlememek için dudağımı ısııyorum. Vücudunun , beni aşağıda tutarken verdiği his, en iyi haliyle bir işkence.

Vegas'taki o geceyi hatırlıyorum, vücudunun bana sarılışını. Onda nazik olan hiçbir şey yoktu. Güçlü ve talepkârdı, tıpkı bildiğim gibi. Her bayıldım. Yine de seks çok acıtıyordu; beni ikiye böleceğini sanmıştım. Sonrasında günlerce ağrım oldu ama hoşuma gitti. Bana paylaştığımız geceyi hatırlatıyordu. Sonra geçti ve normale döndüm. Dünyadaki en kötü duyguydu. Benden uzaklaşmıştı, sanki her şeyi hayal etmişim - benimle konuşma şeklini, vücudunun benimkiyle birlikte hareket edişini ve dudaklarının benimkinde hissettirdiklerini.

Sadece bu düşünce bile dudaklarımı yalattıyor.

"Bu saatte burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor derin sesi.

Ve böylece, onun gerçekte kim olduğunu hatırladım. Piçin teki. "Çekil üstümden Tate," diyorum.

Altında. Birden oda çok küçük geldi. Çok karanlık. Işıklar açık olmalı ve en az bir metre olmalı.

Nefes alış verişi yeniden hızlanıyor ve çırpınışlarıma tepki vermeye başladığını hissediyorum. Yanağımın içini ısııyorum. Ses çıkarma, Missy. Seni hala etkilediğini bilmesine izin verme. Vücudunun hala onu arzuladığını.

Neredeyse bir yılını onu görmezden gelerek geçirdim. Benimle konuşmaya çalıştığında bile görmezden geliyorum. Tüm sırlarımı açığa çıkaracağımdan korkuyorum. Sonra ne olacak? Onun için fark etmeyecek. Neler yaşadığım ya da neler hissettiğim umurunda olmayacak. Orada değildi, çekip gitti ve ben bununla yaşıyorum.

"Missy, ben..." diye konuşmaya başladı ve bedenim onunkinin altında yumuşadı ama kalkmam gerekiyor. Buradan çıkmam gerekiyor.

"Tate." Sert olmaya çalışıyorum. Ciddiymişim gibi görünmeye çalışıyorum. Onun saçmalıklarına katlanmayacağım, ama bu bir fısıltı olarak çıkıyor.

Çok zavallıyım!

Boştaki eli boğazımı sarıyor. Havamı kesmiyor ama soğuk, karo zemine sıkıca tutuyor. Boynumu büküyorum ve sertçe yutkunuyorum. Bedenim onun sesinden, dokunuşundan kelimenin tam anlamıyla yanarken altım nasıl bu kadar soğuk olabilir?

Bacaklarımı birbirine kenetliyor, bende uyandırdığı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Vegas'ta da aynı şeyi yapmıştı. Tate gücü elinde tutan bir adam. Onu gören herkes bu gücün öfke ve şiddetten geldiğini bilir. Ama yine de güç orada. O yumuşak ve nazik adamlardan biri değil ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Ben hep masum bir kız oldum. Aşk romanlarında kafasını koruyan. Eskileri severdim, kahramanın mağara adamı olduğu ve kadınına karşı korumacı olduğu romanları. Ben de öyle hissetmek istiyorum. Bir prenses gibi el üstünde tutulmak istemiyorum. Bana tam olarak anlamadığım şeyleri gösterecek birini istiyorum. Dünyanın sunduğu her şeyi görmek istiyorum. İyiyi, kötüyü, çirkini. Hepsini istiyorum. Onu istiyorum.

Başparmağı yavaşça boğazımın kenarını okşarken nabzım hızla atıyor. Göğsüm hızla inip kalkıyor ve bacaklarımı olabildiğince sıkı tutuyorum.

"Lütfen," diye sızlanıyorum ve vücudu sertleşiyor. "Bırak beni."

Vücudu benimkinin üzerinde gevşiyor ve bir kıkırtı çıkarıyor. Zifiri karanlıkta sesi şeytanın ta kendisi gibi çıkıyor. Sanki ruhumu satmışım gibi. Ben de öyle yapmadım mı? Onunla bir gecemi değiş tokuş ettim ve hayal edebileceğimden fazlasını kaybettim.

"Hayır," diyor basitçe.

Karanlıkta gözlerimi kısıyorum. "Hayır mı?" Ellerimi onun mengene gibi çekmeye çalışırken tekrarlıyorum. Şansım yok.

"Seni burada merhametimle tutacağım." Derin sesi yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hal aldı. Bastıramadığım anıları geri getiriyor.

Elini boynumun arkasına daldırmadan önce boğazımda gezdiriyor. Bir avuç saçımı tutup başımı geriye çekiyor. Boğazımdan çıkan ses, daha önce hiç çıkarmadığım bir sestir.

Dudakları açıkta kalan boğazıma değiyor ve gözlerim kapanırken derin bir nefes alıyorum.

. Pantolonumu ve bacaklarımla arasındaki karıncalanmayı sakınleştirmeye çalışıyorum.

Lütfen bunu bana yapma. Bir daha yapma. Sadece bu kaldırılabirim. "Neden?" Kıvrılırken . Vücudum her geçen saniye daha da ısınıyor. Bana bir daha vermeyeceğini bildiğim şeyleri arzulamama neden oluyor.

Başparmağı yavaşça ayrılmış dudaklarımla üzerinde ilerliyor. Dilimi üzerinde gezdirmemek ve ağzımın içine çekmemek için tüm gücümü harcıyorum. Onun için seksi olmak, beni arzulamasını istiyorum. "Çünkü aylardır beni görmezden geliyorsun. Ve nedenini bilmek istiyorum."

"Neden?" Şak diye söyledim. Sözleri sonunda ona karşı şehvetten başka bir şey hissetmeme yardımcı oldu. "Aptal numarası yapma, Tate," diye homurdanıyorum, şimdi ona kızgınım.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Missy..." Boğazını temizliyor. "Bunu düzeltmeye çalışıyordum."

İçimi çekti. "Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz." Bileklerimi çıkarmaya çalışıyorum ama eli bileklerimi sıkıyor. Karnımın içindeki hissi görmezden geliyorum. Arzu ve istek hissini. Sadece eğil ve beni öp. "Bana havayı sormak ya da orada burada küçük yorumlar yapmak bunu düzeltmeye çalışmak değildir," diye tıslıyorum, ona kızgınım. Kendime kızıyorum. Ama o gerçeği bilmiyor. O gecedan sonra beni terk ettiği gerçeğiymiş gibi davranmak zorundayım. Ama bu sadece işin başlangıcı.

"Ne istiyorsun? Özür mü?" diye homurdanıyor, sanki sadece 'özür dilerim' demek onun için zormuş gibi. "Ben..."

"Hayır," diye sözünü kestim. Özür dilemesine gerek yok. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Hiçbir özür bunu değiştiremez. "Tek istediğim üzerimden kalkman ve beni rahat bırakman."

Gerçekten istediğim şey beni öpmen. Bana dokunman. Sana ait olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmanı. Sadece bir gece için olsa bile.

"Tamam." Bileklerimi serbest bırakıyor ve ayağa kalkmadan önce elini boynumdan çekiyor.

O artık değilken vücudum anında üşüyor ve bu kayıp karşısında inlememeye çalışıyorum.

Çok başarısızım.

Işık yanıyor ve odayı doldururken gözlerimi kısıyorum. Doğrulup arka kapının yanında duran ona bakıyorum. Siyah gömleği geniş göğsüne tam oturuyor. Siyah deri ceketini üzerinde ama fermuarı açık. Yıpranmış kot pantolonu dar kalçalarına iniyor ve imzası haline gelmiş zinciri kalçasında sallanıyor. Yontulmuş çenesi gergin görünüyor ve koyu mavi gözleri bana bakarken sert.

Elini tıraşsız yüzünde gezdiriyor ve bana o kirli sakalın uyluğumun iç kısmında nasıl bir his yarattığını hatırlatıyor. Hassas tenime sürtünen kirli sakal.

Tate tehlikeli ama beni ona çeken de bu oldu. Her an saldırabilecek kafesteki bir hayvan gibi. Ben insanların yumuşak dilli olduğu ve öfkelerini sahte gülümsemelerin ve kibar hareketlerin arkasına sakladığı bir yerde büyüdüm. Tate dünyanın canı cehenneme diyor. Toplumun kabul edilemez dediği şey o; dövme ve kötü bir tavır. Ben ona muhteşem diyorum.

Ona olan ihtiyacımı ancak bir bağımlının hissedebileceğini hayal ettiğim şekilde açıklayabilirim. Son sigaradan bir nefes. Tüm engellemeleri pencereden dışarı atmanıza neden olan o sızıdan bir yudum daha. İnsanlar bir sonraki uyuşturucularını alabilmek için yalvarır ve çalarlar. Onunla bir yere varabileceğimi düşünseydim, şu anda ona doğru sürünür ve hepsini denerdim.

Gözlerim hâlâ kot pantolonunun içinde kalan şişkinliğe kayıyor ve dudaklarımı yalıyorum. Penisinin dış hatlarını net bir şekilde görebiliyorum ve ağzım o mükemmelliğin tadına bakmak için sulanıyor.

"Missy," diye hırlayarak beni zıplattı.

Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum; çenesi gergin, lacivert gözleri benimkilere dikilmiş. Sonra güzel dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Sikime bakmak hoşuna mı gidiyor?" Koyu renk bir kaşını kaldırıyor.

Sarı saçlarımın kırmızı yanaklarımı örtmesine izin vererek başımı eğiyorum. Bu tür kelimelerin beni hâlâ etkilemesinden nefret ediyorum. Yetişkin kelimeleri söyleyemeyen genç kız olmak istemiyorum. Kendimden emin ve seksi olmak istiyorum. Ondan ne istediğimi fısıldayarak onu tahrik etmek istiyorum. Onun için böyle olamamak midemi bulandırıyor.

Şehvetimi yutuyorum ve yerden kalkıyorum. Gömleğimi düzeltip arka kapıya doğru yürürken konuşuyorum. "Hoşça kal Tate," diyorum sesimin izin verdiği kadar düz bir şekilde, ki bu çok fazla değil.

Bana doğru yürümeye başladı ve kapıyı tuttu. Tam çıkmak üzereyken kapıyı çarparak kapatıyor ve bana . Nefes alamadan, bana bakarken duvara doğru itildim.

"Missy," diye nefes alıyor dudaklarını dudaklarıma indirirken ve kalbim biraz daha kırılıyor.

O sarhoş!

Yüzüme bu kadar yakın olduğu için nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum. Tekila. Söyleyeceği hiçbir şeyin benim için önemi yok. Yaptığı hiçbir şeyin anlamı olmayacak. Tate sarhoşken farklıdır.

Benden hoşlanıyor.

Yarın ayıldığında yine havadan sudan konuşmaya çalışacak ve bu geceyi tek kişi ben olacağım. Kalp ağrısı çeken ben olacağım.

"Benden dur, Tate," diyorum ellerimi sert göğsüne koyarak ve onu iterek. Siktir et onu ve bana yaşattığı duyguları.

Birkaç adım geri atıyor ve kıkırdıyor. "Bir şey söylüyorsun ama başka bir şey demek istiyorsun."

"Sen neden ?" İç çekiyorum, bu gecenin bitmesine hazırım.

Bana doğru geri adım atıyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdirmek için uzanıyor. Parmak eklemleri Braxton'inki gibi yumuşak değil. Sertler ve bazılarında geçmişinden kalma yara izleri var. Onların hissini daha çok seviyorum. "Bana gitmemi söylüyorsun. Seni yalnız bırakmamı istediğini söylüyorsun." Elini açıyor ve boynumun arkasına doğru kaydırıp sıkıca tutuyor.

ve dizlerimin bükülmesine neden oluyor. "Yine de, senin üstündeyken, vücudunun beni ne kadar istediğini hissedebiliyordum. Ve sanki tadına bakmak istiyormuşsun gibi sikime bakıyorsun." Derin sesi kaba bir fısıltıya dönüşüyor ve sert, iri vücudu benimkini itiyor.

Nefesim ve midem düğümleniyor. Beni hâlâ ne kadar etkilediğini gerçekten görebiliyor mu? Kalbimi kırmış olsa da onunla birlikte olmak için her şeyi yapabileceğimi görebiliyor mu?

"Sarhoşsun," dedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bana güzel yüzünde çok nadir görülen yavaş ve ukala bir gülümseme veriyor. Tate nefret ve öfke dolu bakışlarıyla tanınır. Hiçbir şey onu .

Eli yukarı kalkıyor ve saçlarımı sarıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirirken başımı geriye çekiyor. Hiç düşünmeden beni öpmesi için ağzımı açıyorum ama dudaklarımı geçip dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Her zaman seni düşünüyorum, Missy." Sıcak nefesi beni ürpertiyor ve itirafı karşısında inlememek için her şeyimle savaşıyorum. "Sana tekrar sahip olmayı hayal ediyorum." Vücudu benimkine baskı yapıyor ve kot pantolonunun arkasındaki uyarılmışlığının karnımın alt kısmına baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Boşta kalan eli, kıcımlı avuçlamadan önce kot pantolonumun üzerinde geziniyor.

Kalp atışlarımı yavaşlatmak ve kendimi kontrol altına almak için derin bir nefes alıyorum. Ellerimi iki yanımda birleştirip gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve geldiğini hissettiğim gözyaşlarıyla savaşmaya çalışıyorum. Bunu bana nasıl yapabilir? Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Dur," diye fısıldıyorum sesimdeki kırgınlığı belli etmemeye çalışarak.

"Rüyalarımnda böyle söylemiyorsun." Dili dışarı çıkıyor ve kulağıma ısırmadan önce usulca yalıyor.

Bedenim onun ellerinde gevşemeye başladığında bu kez iniltimi tutamıyorum. "Seni özledim, Missy. Seni o kadar çok özledim ki." Sesi acı ve şehvetle doluydu.

Gözlerimi açıyorum ve tutmaya çalıştığım yaşlar yanaklarımdan aşağı akıyor. Bedenim o gece onun olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor ve bu şansı tekrar yakalamak için yalvarıyor. Ama ona onu özlediğimi söylemeyeceğim. Kendime bir an bile zayıflık izni vermeyeceğim. O geceden beri ne kadar çok çalıştığımı ve ne kadar çok yol kat ettiğimi ona söyleyemem.

beni mahvetti. Tekrar kendim gibi hissetmeye başlamamın nasıl aylar aldığını. O bir gecede ne kadar çok şey kaybettiğimi. İstiyorum ama yapmayacağım. Çünkü yarın bunu hatırlamayacak. Muhtemelen bu gece burada olduğunu bile hatırlamayacak.

"Beni özlüyor musun?" diye soruyor şimdi burnunu boynumda gezdirerek.

Gözlerimin kuruması için tavana bakıyorum. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin, Tate." Boğazımı temizliyorum ve sorusunu duymazdan geliyorum.

Geri çekiliyor ve bana bakıyor. Elleri yüzümün iki yanına gidiyor ve gözyaşlarımı siliyor. Keşke o da anıları silebilseydi. Onları unutmak için çok çalıştım, hatta yepyeni bir ben icat ettim. Ama kıyıya vuran bir dalga gibi geri geliyorlar. Beni boğuyorlar. Mücadeleyi bırakıp beni altına almasına izin vermekten başka seçeneğim kalmayana kadar beni boğuyor.

"Yalan söylemiyorum." Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Onu öpmeyi reddederken kaskatı kesiliyorum. Boğulurken nefes almak için havaya ihtiyacım var ve o şu anda bana bunu sunmuyor.

Geri çekiliyor ve o koyu mavi gözleriyle bana bakıyor. Elini yavaşça boğazımda gezdiriyor ve bu düşünce tenimi karıncalandırıyor. "Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi hatası."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir hıçkırık bedenimi sarıyor. Hata yaptım!

Onun için hep böyle olacağım.

"Bir şey söyle," diyor .

"Ne söylememi istiyorsun?" Gözlerimi kapalı tutarak fısıldıyorum. Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Bana bir şey vermeni istiyorum." Eğiliyor ve dudakları omzuma değiyor. "Bana seni kaybetmediğimi söylemeni istiyorum."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. "Beni kaybetmedin mi?" Bu kez yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silmiyor. Ben gecemin nasıl bu hale anlamaya çalışırken o sadece gözlerimin içine bakıyor.

Sinirle yutkunuyorum ve sonra düşüncelerimin duyulmasına izin veriyorum. "Sen çekip gittin, Tate. Kaybettiğim kişi sendin," diye .

"Böylesi daha iyi, Missy. Sen daha iyi bir şeyi hak ediyorsun," diyor ve bunu açıklamak zorunda kalmak kafasını karıştırmış gibi kaşları çatılıyor.

"Ne istediğimin bir önemi var mı?" Öfkeyle soruyorum. Bana bakarken başını sallıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. gözler. "." Sesim zayıf ve çığlık atmak istiyorum.

Bana bakarken gözleri kararıyor. "Beni duydun mu? Vegas'tan sonra vazgeçtiğimi söyledim. Şimdi neden buradasın, Tate?" Yalvarıyorum. Bana öylece bakınca devam ediyorum. "Artık bunu yapamam." Yalvarıyormuşum gibi geliyor. Sanki denemek istediğini söylemesi için ona meydan okuyorum. Bensiz olma düşüncesi onun için çok fazla.

Kalbimi alıp ikinci kez sökmeden önce birkaç saniye bana bakıyor. "Bu en iyisi, Missy. Vegas'ta olanlardan daha fazlası olmamalıydık."

Bana az önce yaptığı gibi nasıl dokunabilir? Bana bu sözleri söyleyip beni bir kez nasıl inkar edebilir? Onu tokatlamak istiyorum. Duvara bir şey fırlatmak istiyorum. Ama bunun yerine gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum ve onu uzaklaştırıyorum. Benden bir adım daha geri çekilirken itiraz etmiyor. Gitmek için arka kapıya doğru yürümeye başladığında yavaşça derin bir nefes alıyorum.

"Bittiği için üzgünüm," diye fısıldıyor ve ben derin bir nefes almaya çalışıyorum. Arkadaşlığımızı kastettiğini biliyorum. Ama daha fazlasını kastettiğini düşünmeden edemiyorum.

"Hiç başlamadı bile," diye fısıldıyorum. "İsteyebileceğin bir şey olabileceğimi sana göstermem için bana bir şans bile vermedin." Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum! Bir aptal gibi yıkılıyorum.

"Missy..." sesi çatlar. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Sen benim için fazla iyisin. Senin gibi birini hak etmiyorum."

Arkamı dönüp ona baktım. Gerçekten üzgün gibi görünüyordu. Sanki kalbimi kırdığı için pişmanmış gibi. "Ne oldu da kendini bu kadar az görüyorsun bilmiyorum ama haklısın." Sözlerim karşısında vücudu kaskatı kesildi. Acı çeken tek kişi olmaktan yoruldum.

Burada. "Beni gerçekten isteyen birini hak ediyorum. Ve tek gecelik bir ilişkiden daha değerli olduğuma inanan birini."

Ellerini yumruk yapıp yanına indirdi. "Ben asla..."

Elimi kaldırıyorum, sinirleniyorum. "Anladım," diye çıkışıyorum. "Bakire olduğumu bilseydin bana dokunmazdın," diyorum sesimi yükselterek. "Ama dokundun. Büyü artık ve bunu aş. Tanrı aşkına, sadece seksti. Önemli bir şeymiş gibi davranmayı bırak. Senin için de benim için de hiçbir anlamı yoktu. Sadece sarhoşken seviştik." O geceden bahsederken yüzümden sıcak gözyaşları akarken çığlık atıyorum. Bu yalan düşündüğümünden daha çok canımı yaktı. Sanki kendimi kalbimden bıçaklamışım gibi.

Orada öylece durup sert mavi gözleriyle bana bakıyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sana zaten söyledim. Artık bunu yapamam. Hoşça kal, Tate."

O geceden sonra umudum vardı. Ve umut korkutucu bir şeydir. Çünkü umut sizi uçurur ve sonunda her şey bir olur. Sadece beni yakalamak için orada olmayacağını bilmiyordum.

İşte buradayım, saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalarken kanepede oturuyorum. Parker yok. Ve onu her aramaya çalıştığımda, doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Ya yaralandıysa? Vuruldu mu? Araba kazası geçirmiş olabilir. Kimi arayacaklar?

Parker'ın odasına dönüyorum ve kapısını iterek açıyorum. Komodinine gidip karıştırmaya başladım, Tate'in telefonunu arıyordum. Onun sesini duymaya ihtiyacım var. Sadece bir şeye ihtiyacım var.

Ön kapının açıldığını duydum ve oturma odasına daldım. Parker'ın kolunun altında bir kadınla içeri girişini izlerken ellerim kalçalarım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Neden bilmiyorum ama midem bulanıyor ve öfkem yükseliyor.

"Hangi sen?" Talep ediyorum.

Ses tonum karşısında endişeli gözlerle bana bakıyor. Kızı serbest bırakıyor ve kız sanki bu deliden korkuyormuş gibi iki adım geri atıyor.

sarışın onun önünde duruyordu.

Orada aptal gibi durduğunda, onu aldatırken yakalayan karısıymışım gibi devam ediyorum.

"Bütün gece eve gelmeni bekledim. Bu kanepede oturup seni aradım," diye bağıriyorum. Öfkemden sesim titriyor.

"Öldü," diyor bana doğru bir adım atarak. "Üzgünüm, Missy."

"Üzgün müsün?" Kalbim küt küt atarken nefes nefese soruyorum.

Göğsüm davul gibi. "Sana bir şey oldu sandım," diye bağıriyorum. "Öldüğünü sandım" diye haykırdım.

Yüzü yumuşuyor ve ağlarken başımı ellerimin arasına alıyorum. Resmen aklımı kaçırmıştım ama onun işi çok korkutucuydu. O dışarıda bir amcığın izini meşgulken bir arkadaşımı daha kaybettiğim için çok endişelendim. Kollarının beni sardığını hissettiğimde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Nazikçe saçlarımı öpüyor ve bir kez daha özür diliyor.

Parker'ın odasında, yatağının üzerinde oturuyorum. Kedisi Puss Puss kucağımda bir top uzanmış, ben onu usulca okşarken mırıldanıyor. Gözlerimin Parker'ın odasına ilk kez bakmasına izin veriyorum. Yerlere serilmiş giysiler olacağını düşünmüştüm. Yatağı da yapılmamıştı. Ama aslında hiç tahmin edemeyeceğim kadar düzenli birine benziyor.

Yatağının karşısındaki duvara yaslanmış uzun bir şifonyeri var. Üzerinde silahı, rozeti ve bir dizi kelepçe duruyor. Silaha baktığımda omurgamda bir ürperti hissediyorum. Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar zarara yol açabilirdi. Ve Parker'ın kaç kişiyi öldürdüğünü merak ediyorum. Gerçi bunu ona asla sormam.

Kapı zilini duyduğumda sığıyorum ve kedi . Parker'ın açtığını duyunca uzanıp iç geçiriyorum. İçimde annem olduğuna dair bir his var. Beni her gün arıyor ve mesaj atıyor. Onu görmezden geliyorum.

"Nerede o?"

Kim olduğunu hemen anladım. Braxton, Parker'ın küçük kardeşi. Onunla çıktım, tabii buna çıkmak denirse. Onunla görüşmeye başladım.

Vegas'tan döndükten sonra. Aslında Tate'in bebeğine hamile olduğumu öğrendiğimde onunlaydım. Ve kaybettiğimi öğrendiğinde de benimleydi.

"Ne?" Braxton çığlık atarak beni hafızamdan çıkardı. "O neden senin yatak odanda?" diye soruyor.

Parker, ona patladıktan ve sevişme şansını kaybetmesine neden olduktan sonra biraz dinlenmem için beni buraya getirdi. Sarılmayı bitirdikten sonra kızın kaçtığını gördük. Beni Tate'in odasına götürmeye çalıştı ve ben çıldırdım. Oraya giremem. Bunu yapamam. Beni buraya getirdi ve sonra yalnız bıraktı.

"En iyi arkadaşının kızını mı beceriyorsun?"

"Hayır," dedi Parker'ın derin sesi. "Bunu Tate'e ya da Missy'ye asla yapmam." Sesi yükselir.

Parker'ın bir kadına bana davrandığı kadar iyi davrandığını hiç görmemiştim. Yine de onunla asla yatmazdım. Ya da onu öpmem bile. İkimiz de ayakta kalmak için birbirimize yaslanıyoruz.

"Bu sağlıklı değil. Onun evinden uzaklaşması gerekiyor."

Yataktan kalkıp onların bulunduğu oturma odasına doğru ilerlerken iç geçiriyorum.

Braxton beni gördüğünde gülümsüyor. "Gitmiyorum." Gülümsemesi kayboldu.

"Bu sağlıklı değil..."

"Seni duydum," diye kestim. "Ama fikrimi değiştirmeyeceksin. Sadece beni burada istemiyorsun. Tate'i hiç sevmedin."

"Sana davranış şeklini beğenmedim." Benimle konuşmaya devam ederken Parker'ı işaret ediyor. "Tate konusunda sırtını dayadığın ve ağladığın adam bendim. Yine yanında olmama izin ver. Gel benimle kal."

"Hayır," Parker benim söyleyeceğim kelimeyi söylüyor.

"Ne oluyor Parker?" diye tersliyor. "Ne zaman onun koruması oldun?"

"Buraya geldiğinizde ve onun için en iyisini bildiğinize karar verdiğinizde."

"Ve sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Odada onu becermek isteyen kişinin ben olmadığımı eminim."

Oha! "Oh, kapa çeneni. İkimiz de bunu yapmanın tek nedeninin bu olduğunu biliyoruz," diye bağıyor. "Ve onun iyiliğini bu kadar önemseyen biri olarak, o ahmakla birlikte hiç umursamadın. Tate ona bok gibi davrandı!"

Parker onu yumruklar ve sonra duvara fırlatır. "Senin onu hak etmediğini düşünmen, en iyi arkadaşımın ölmeyi hak ettiği anlamına gelmiyor." Sonra da onu dışarı atar.

Parker gömleğini düzeltiyor ve sonra kanepeye oturuyor. "Hadi film izleyelim."

Odaya bakıyorum ve alt dudağımı sinirli bir şekilde ısırıyorum. Az önce ne oldu böyle? Her şey çok hızlı , hâlâ sindirmeye çalışıyorum. "Belki de gitmeliyim."

Çabucak ayağa kalkar. "Hayır..."

"Sorun çıkarmak istemiyorum." Zaten çok şey oluyor. Herkes Tate'in ölümüyle ilgili sorunlar yaşıyor ve ben işleri daha da kötüleştiriyormuşum gibi hissediyorum.

"Değilsin," diyor usulca. Elini ensesinde iç geçiriyor. "I..." Duraklıyor ve gözlerini kapatıyor. "İçimde bir his var..." Elini yumruk yapıp göğsünün üzerine koyuyor. Gözleri daha sıkı kapanıyor. "İçimde hiç gibi bir his var. Ne yaparsam yapayım." Yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Yardım edemem ama sana burada ihtiyacım var." Gözlerini açıyor ve ben de derin derin bakıyorum.

Çok yumuşak, çok kaybolmuş görünüyorlar. Sanki çözemeyeceğini bildiği bir sorunun cevabını bulmaya çalışıyormuş gibi. "Seni korumak için içimde çok büyük bir his var." Bana doğru bir adım atıyor. "Seninle asla o çizgiyi aşmam, Missy. Umarım bunu biliyorsundur." Sözleri karşısında biraz afallamış bir halde başımı sallıyorum. "Ama burada olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Ulaşabileceğim bir yerde. İyi olduğunu görmem gerek. En iyi arkadaşım seni sevdi. Ve seninle ilgilenmek benim sorumluluğummuş gibi hissediyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum uyuşukça. "Ama sonsuza kadar benimle ilgilenemezsin Parker. Sonsuza kadar burada kalamam." Kollarımı uzatıp evi işaret ediyorum. "Hayatıma devam etmeliyim. Hayatımıza devam etmeliyiz." Bu sözleri söylemek bile kalbimi parçalıyor.

Omuzlarını dikleştiriyor ve gözleri sertleşiyor. "Sana katılıyorum." Benimle alay edercesine ellerini kaldırdı. "şimdi onun odasına git ve bunu söyle." Sözleri alçak sesle söylenmişti ama bir meydan okumaydı. Kabul edemeyeceğimi bildiği bir meydan okuma.

"Yapamam..."

Bana doğru bir adım attı ve bana uzandı. Hiç düşünmeden ona doğru adım atıyorum. Kollarını bana doluyor ve kokusunu içime çekiyorum. Tate'in kokusunun tersiydi. "Ama istediğim, bir gün yapabileceksin. Ve ben de elini tutmak için burada olacağım."

O çok emin görünüyor ama ben şüpheliyim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tate'in kaç gündür ölü olduğunu söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, hâlâ aynı derecede acıyor olduğu. Hâlâ onun evinde kilitli kalıyorum. Hala Parker'ın işe gittiği her gece kanepede oturup eve gelmesini bekliyorum Telefonunun şarjının her zaman dolu olduğundan emin oluyor ve geç kalacağı zaman beni arıyor. Bu çok garip. Sanki evliymişiz de evliliğin gerçek yönü yokmuş gibi. Aynı yatakta yatmıyoruz, o kanepede uyuyor ve yatağını bana bırakıyor. Öpüşmüyoruz. Seks yapmıyoruz ama sinir krizi bana sarılıyor. Kendisi kriz geçirdiğinde de benim ona sarılmama izin veriyor. O benden çok daha az içti. Hâlâ fazla yemek yemiyorum. Parker eve yemek getiriyor ve benim için pişirmeye çalışıyor ama birkaç lokmadan fazlasını yemiyorum. Çok kilo verdiğim için dışarı çıkıp rüzgârın beni uçurmasıyla ilgili şakalar yapıyor. Ama hayatımın özeti aşağı yukarı bu. İç karartıcı. Diğerleri etrafımıza gelmiyor. Hepsinin kendi sorunları var. Sanırım hepimiz aynı anda bir yerde olmaktan korkuyoruz, ortalığın karışacağını biliyoruz.

Kelimeler bir geçit töreninde şeker gibi fırlatılacak. Yumruklar, pastanın üzerine serpilen süsler gibi dağıtılacak. Bu yüzden hepimiz kendi mağaralarımızda inzivaya çekilip karanlıkta saklanacağız.

Bir kez daha kendimi kanepede oturmuş, CMT çalarken televizyona bakarken buldum. Hiç gerçekten country müzik videoları izlediniz mi? Hepsi çok üzücü ama yine de izlemeden duramıyorum. Bütün bir kutu Kleenex'i bitirdim. Yerleri ve kanepeyi kirletiyorlar. Puss Puss bile yanımdaki kanepede uzanırken üzerinde birkaç tane var. Boğazım acıyor. Başım ağrıyor ve aklım Tate hayatta olsaydı şu anda ne yapıyor olacağıma gidiyor.

Parker'ın odasının kapısının açıldığını duyuyorum ve televizyonu hızla kapatarak kumandayı alıyorum. Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve içeri girdiğinde ona gülümsüyorum. "Ne yapıyorsun?" sesi yeni uyandığı için gürlüyor.

"Hiçbir şey" diyorum. En son beni CMT izlerken yakaladığında BET'e çevirdi ve kışımı kaldırıp dans etmemi söyledi. Bana Tate'i düşündüren şeyleri izlemeyi bırakmam gerektiğini söyledi.

Her şey bana Tate'i düşündürüyor!

Bir elini saçlarında gezdirirken boş televizyona bakıyor. Pijama pantolonunun kalçalarına ne kadar düşük oturduğunu fark etmeden edemiyorum. Ve tişört olmadığı gerçeğini. Parker ve ben birbirimizin arasında çok rahat olmaya başladık. bir durum.

"CMT mi izliyordun?" diye soruyor.

Yüzümü bir kez daha siliyorum ve sonra ona kocaman bir gülümseme veriyorum. "Missy..." Etrafındaki kullanılmış mendillere bakarken derin bir iç çekiyor. Gözleri koridorun sonunda duran kapalı kayıyor ve sırtım tutuluyor.

"Parker," diye uyarıyorum. Şimdiye kadar beni zorlamadı. Bana hayatıma devam etmemi söylemedi. Ya da Tate'i unutmamı. Bu yüzden onunla bu kadar yakınlaştım, acele etmeme izin veriyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben kendimi kanepeye daha da itiyorum. "Yapma," diyorum ve tek kelime boğazımda düğümleniyor.

"Sanırım zamanı geldi," diyor bana doğru yürürken.

"Lütfen bunu yapma," diyorum gözyaşlarım gözlerimi tehdit ederken. "Beni zorlayamazsın." Başımı hızla sallıyorum.

"Bununla yüzleşmelisin."

Ağzım açık kaldı. "Braxton'a söylediklerinden sonra bunu nasıl söylersin?" Beni savundu. Kardeşini yumrukladı ve sonra da beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorladığı için onu evden dışarı itti.

Önümde durdu ve diz . Ellerimi tutuyor ve ellerim kontrolsüzce titriyor. "Tek yapmak istediğim sana yardım etmek, Missy. Ve bunun sana yardım edeceğini hissediyorum."

"Olmayacak." Sesim titriyor, ellerimi taklit ediyor. "Bir ay oldu, Missy."

"Hayır," diyorum, buna inanmıyorum.

Başını sallıyor. "Bugün gideli bir ay oldu, Missy." Dudaklarını yalıyor ve bir nefes alıyor, kendini birazdan yapacağı şeye hazırlıyor

söyle. "Bunca zamandır buradaydım." Elleri güven vermek için benimkileri sıkıyor. "Ve burada olmaya devam edeceğim. Sana sarılmak için. Seni sevdiğini hatırlatmak için. Ama artık zamanı geldi."

Bir ay nasıl geçti? Sanki daha dün ölmüş gibi geliyor. Kanının kokusunu hala hatırlayabiliyorum. Hala kanının kıyafetlerime sızdığını hissedebiliyorum. Beni tüketmekten başka bir şey yapmadı. Beni kontrol ediyor. Onun odasına girmek neyi değiştirecek? O odada sevişmiştik. Bana siktirip gitmemi söylemeden önce. O odada onunla yan yana uyudum. O bu evde yaşıyor olabilir ama ben onunla o odada yaşadım. Orası bizim özel yerimizdi.

Parker ayağa kalkıyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Nefes alışlarım hızlanıyor ve zihnim koşturuyor. Güçsüzce Parker'ın beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum ve beni yanına çekiyor. Yavaşça beni oturma odasından çıkarıp koridora yönlendirmeye başlıyor ve dizlerimin zayıfladığını hissediyorum. Bedenim fiziksel olarak kendi kendine çekilmeye çalışıyor ama Parker beni sıkı sıkı tutuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin, sakinleştirici nefesler almaya çalışıyorum ama Tate'in eşsiz kokusu beni çarpıyor. Öyle abartılı bir koku değil. Sadece temiz. Taze. Ve anında anıları geri getiriyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve üst dudağı şakacı bir sırtışıyla yukarı kalkıyor. Sanki tedirginliğini ortaya çıkarmak istiyormuş gibi yavaş ama kendinden emin hareket ediyor. "Gergin misin küçük hanım?" diye soruyor, önümde durarak.

Ona bakıp gülümsemeye çalıştığımda kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ama bu sadece kıkırdamasına neden oluyor. "Olma." Uzanıp elini saçlarımın arasına koyuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlatıcı bir nefes alıyorum. Sadece onu hissetmek bile beni rahatlatıyor.

"Söyle bana, Missy. Bu kadar gerginsen neden buradasın?" diye mırıldanıyor.

Fısıldarken sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve inliyorum. "Çünkü sen söyledin," diyorum nefes nefese.

"Sana söylediğim her şeyi yapacağını mı söylüyorsun?" Gözlerimi kapalı tutmaya devam ediyorum ve içimdeki heyecanı duyabiliyorum.

Bu soruyu.

"Evet." Vücutum titriyor. Az önce bunu mu söyledim?

Başımı geriye çekiyor ve boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Güzel," diyor beni bırakmadan önce.

Gözlerimi açıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Hâlâ basketbol şortunu giymiş, yüzünde her sert bakışıyla karşımda duruyor. Ne düşündüğünü tahmin etmek midemi bulandırıyor. Kendini o kadar koruyor ki ne düşündüğünü anlamak zor.

O bana bakarken ben sessizlikte öylece duruyorum. Neyi ? Bir şey mi yapmam gerekiyordu? Vegas'ta her ne yaptıysam alkole bağlıydı. Şu anda o kişi olabilir miyim bilmiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Tate gibi bir adam bir kadın ister, deneyimi olmayan küçük bir kız değil. Numara gerekecek. Bir adım daha atıp aradaki mesafeyi kapatıyorum atletimi başımın üzerine çekmeden önce aşağı uzanıyorum.

İlk hamleyi ben yapacağım. Çünkü bunu istiyorum. Bu yüzden buradayım.

Bana söylediği için değil, gelmek istediğim için.

Gömleğim daha yere düşmeden uzun bedeniyle beni duvara doğru itiyor ve bu sırada elleri yüzümün yan tarafına doğru kayarak saçlarımı geriye itiyor. "Bana durmamı söyle," diyor kısık sesle.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Bedenim şimdiden onu arzulamaktan titriyor.

Ona ihtiyacım var.

"Yumuşak olamayacağım." Hırlarken beni duvara doğru daha sert itiyor ve ben inliyorum.

"Yumuşak istemiyorum," diyorum dürüstçe. Onun her şeyini istiyorum. Her parçasını. Tate'in bir özelliği de bu. Benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyor. Başka biri olması gerektiğini düşünüyor. Benim zaten gerçek ona aşık olduğumu anlamıyor mu?

"Missy," sesi kırılıyor ve onun da kontrolünün kırıldığını biliyorum. Başını benimkine doğru eğiyor; alnını benimkine yaslıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor.

"Henüz bir şey yok," diye cevap veriyorum ellerimi sırtında gezdirerek. Tırnaklarımın girmesine izin veriyorum ve vücudu titriyor. Sırtından aşağı doğru inerken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum.

"Ne istiyorsun Missy?" diye hırlıyor ve her zamanki karanlık ifadesi değişmiyor.

"Bana bir şey olduğunu hatırlat," diye fısıldıyorum, onu kendime çekmeye çalışarak. Vücut ısısı tenimi ateşe veriyor.

"Gerçek bir erkek tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu sana hatırlatmamı ister misin?" diye homurdanıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Söyle bana, Missy-Braxton artık kesmiyor mu?"

Zihnim sus diye bağılıyor ama o Braxton'dan bahsederken içim sıkılıyor. Onun kıskanç yanını seviyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve cevap vermeden önce dudaklarımı yalıyorum. "Tate..." Onun için gerçekten ne kadar zayıf olduğumu göstererek adını yumuşak bir şekilde söylüyor ve beni güzel düz beyaz dişlerini sergileyen yavaş ve seksi bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

Başparmağını çene çizgimde yavaşça gezdiriyor. "Öyle değil mi?" Derin sesi bir ürperti gönderiyor.

Sinirle yutkunuyorum ve sonra başımı sallıyorum. Acaba benim her parçama zaten sahip olduğunu biliyor mu? "Lütfen." Sesim sessiz.

Duraklıyor ve mavi gözleri kararıyor. Vücudu gerilir ve başını sallar. "Bunun için yalvarma. Talep . Bana ne istediğini söyle ve sonra beni buna inandır."

Keskin bir nefes alıyorum. İstemek mi? Edepsiz konuşmalarda iyi değilimdir. Tam olarak ne diyeceğim? "Beni becermeni istiyorum."

Kulağa ne kadar çocukça geldiğimi anlayınca dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Yeterince iyi değil, tatlım." Kollarını indirdi ve bir adım geri çekildi.

"Bekle," diyorum kolunu tutarak. Onu kendime doğru çekiyorum ve gözlerinin içine bakarak tam olarak ne istediğimi söylüyorum. "Beni benim seni istediğim kadar istediğin gibi becer."

"Yine sana dokunmamı mı hayal ettin?" diye soruyor, ellerini yanlarımda gezdirirken.

"Evet," diye iç geçirdim.

"Rüyalarında sana ne yaptığımı söyle." Ereksiyonunu karnıma doğru itiyor ve ben inliyorum.

Sinirle yutkunuyorum. Rüyalarımda ne yapmıyor ki? "Beni öpüyorsun," diyorum duvara yaslanarak.

"Nerede?" diye . "Her yerde."

Eli yan tarafımdan aşağı iniyor ve yavaşça bacaklarımın arasına kayıyor.

Seksimi avuçluyor ve ben inliyorum. "Seni buradan öpeyim mi?" Avucunu bana doğru bastırıyor ve bu hareket beni parmak uçlarımda ayağa kaldırıyor. "Öpebilir miyim?"

Onun bacaklarımın arasındaki cinsel organım kasılırken derin bir nefes alıyorum.

Diğer eli enseme doğru ve ensemin dibindeki saçlarımı tutup çekiyor. Nefesim kesildi.

"Söyle bana tatlım," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, "dilimle amını sikeyim mi?" Dili dışarı çıkıyor ve yavaşça dudaklarımın üzerinde alaycı bir şekilde geziniyor.

Bu sözler üzerine cinsel organım kasılıyor ve nefes almaya başlıyorum. Dilini dudaklarımın arasına itiyor ve ben de daha kolay erişebilmesi için dudaklarımı açıyorum. Eli yoga pantolonumun üzerinden seksime masaj yaparken dilim onunla dans ediyor.

Tanrım, neden kıyafet giydim ki?

Eli tatlı işkencesini durdurur. "Söyle. Söyle, bebeğim dilinle amımı sik."

Ne kadar tahrik olduğum, bunu yapmasını ne kadar çok istediğim önemli değil, yine de sözleri karşısında kızarıyorum.

Başımı sallıyorum, bunu yapmak istemiyorum. Kulağa seksi gelmeyecek. Çocukça gelecek ve bana gülecek.

Çekiliyor ve iki elini iki yanına koyuyor, yüzünü yüzüme doğru indirirken sabit tutuyor. "Utanmana gerek yok,

Missy." Koyu mavi gözleri yüzümde geziniyor.

"Ben..." Bir elini göğsüme indiriyor ve sütyenimi aşağı çekerek göğüslerimi sergiliyor.

Ellerim içgüdüsel olarak göğüslerimi kapatırken nefes nefese kalıyorum. Onları tutuyor ve başımın yanındaki duvara sabitliyor. Bana hınzırca sırıtıyor. "Öylesin," diye itiraz ediyor ve ellerimi onun elinden çalışıyorum. Şaşkınlıkla . Kollarımı boynuna dolamak istiyorum ama o diz çöküyor.

Yoga pantolonumun kemerini tuttuğu için geri adım atmaya gidiyorum ama duvara dayanmış durumdayım. "Dışarı çık," diyor pantolon ayak bileklerime kadar indiğinde. Hemen dediğini yapıyorum ve pantolonumu odanın kenarına fırlatıyor.

Ayağa kalkıyor ve bir kolunu bana dolayarak beni kaldırıyor. Arkasını dönüyor, beni yatağa fırlatıyor ve çıkıyor.

"Tate..."

Bana bakarken parmağını ağızımın üzerine koyarak beni susturuyor. "Bana ne istediğini söyleyeceksin," diyor ve gözlerim açılıyor. Parmağını kaldırıyor ve elini göğsümün ortasında gezdiriyor. Vücudu yavaşça vücudumdan aşağı inerek bacaklarımın arasına uzanıyor.

Ellerini dizlerimin altına koyarak bacaklarımı yukarı çekiyor ve birbirinden ayırıyor. O koyu mavi gözleriyle bana bakarken bacaklarım beklentiyle titriyor. Parmağını külotumun içine daldırıyor ve ben sırtımı eğerek inliyorum. "Seni kızdırmamı ister misin, tatlım?" diye soruyor ve ben de kalçalarımı kaldırarak seksime karşı sürtünme ihtiyacı duyuyorum. "Bütün gece benim."

Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Bana işkence edecek. Kıkırdıyor.

"Söyle bana," diye fısıldıyor, başını bacaklarımın arasına indirerek. Dudaklarını külotumun üzerinden cinsel organımda hissettiğimde sarsılıyorum.

"Tate," diye haykırıyorum sırtımı kamburlaştırarak. Vücudum kadar sıkı sarılmış ki serbest bırakılmaya ihtiyacı var. "Becer beni..." Nefes nefese kaldım. "Beni dilinle becer."

Parker beni bıraktığında o anı hatırlamıyorum. Tate'in yatağına doğru yürüyüp titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Boğazımda bir kez daha düğüm oluşurken etrafıma bakma fırsatını . Her şey hatırladığım gibi görünüyor. Ama ürkütücü bir havası var. Odası soğuk. Vücudumda tüylerim diken diken olurken kollarımı kendime sarıyorum. Hayaletlere hiç inanmadım ama sanki o burada. Düşüncelere dalmış. Odasında olduğumuz için Parker'a ve bana kızgın.

Parker uzanıp komodinin çekmecesini açıyor. "Parker," diye tıslayarak onu durdurmak için yanına koşuyorum. Yanına gittiğimde bana bir resim uzatıyor. Resmi fark ettiğimde gözyaşlarım bir şelale gibi yüzümden aşağı dökülüyor. Tate ve ben onun oturma odasındaki kanepesinde kestirirken çekilmiş bir fotoğraf. Parker bir gün bizim için çekmişti. Bunu sakladığına inanamıyorum.

Yatağa düşüp yan yatıyorum ve top gibi kıvrılıyorum. Parker beni rahatlatmak için elini uzatıyor ama ben çekiyorum. "Lütfen. Git," diye haykırıyorum gözlerimi sıkıca kapatarak. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Çünkü hissettiğim tek şey yalnızlık.

Bir keresinde Tate'e hepimizin bizi rahatsız eden şeyler olduğunu söylemiştim. Şimdi o şey o. Ne yaparsam yapayım onu görüyorum. Benimle konuşan kim olursa olsun onu . Beni şimdi de hayattayken olduğu kadar tüketiyor, ama şimdi daha kötü. Çünkü mutluluğa ulaşamıyor. Mutlu sona ulaşamıyor. Bunu ona verecek kız ben olmasaydım bile, bunu asla yaşayamayacak ve kalbimi en çok kıran şey de bu.

Bir keresinde barda bana asılan bir adam yüzünden yaptığımız başka bir kavga aklıma geliyor.

Titrek bacaklarımla Tate'in peşinden gidiyorum. Az önce ne oldu öyle?

Harika vakit geçirirken birkaç saniye içinde kaskı ve yumruğuyla bir adamın ağzını burnunu kırdı.

Kamyonetine tırmanıyorum ve bardan çıkarken kapıyı kapatıyorum. Vücudumu itiyorum, ondan olabildiğince uzak durmak istiyorum.

Hızla bana bakıyor ve kendimi kapıya nasıl çarptığımı fark ediyor. "Korktun mu?" Park yerinden çıkarken kalın sesi kırılmıştı.

"Olmamalı mıyım?" Ben soruyorum. Eğer niyeti , bunu başardı.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye tersledi ve otoyola girdi.

"Yani annen yüzünden onu dövdün mü?" Sinirlenerek sordum.

"Annem hakkında konuşmayı bırak." Sesi yükseliyor ve ben de .

"Hayır," diye bağıyorum, ellerimi bacaklarıma vurarak. "Senin neyin var böyle?" diye soruyorum. "Neden o adama vurdun ki? Onu öldürebilirdin," diye öfkeli bir şekilde ifade ettim.

Direksiyonu sertçe çeviriyor ve bedenim öne doğru savrulurken lastikler çığlık atarak yolun kenarında duruyor. Sert bir şekilde durdu ve bana doğru döndü. "Ölmüş olması umurumda mı sanıyorsun? Elleri senin üzerindeydi."

"Bunun benimle bir ilgisi olmadığını söylemiştin," diyorum. "Peki ya sen, Tate? İnsanlara vuramazsın." Bugünlerde insanlar silah taşıyor. Haberleri izlemeyi reddediyorum çünkü tek gördüğüm cinayetler ve soygunlar. Bir insanın kendini kaybetmesi için ne gerektiğini asla bilemezsiniz.

Kara bir kahkaha atıyor. "Birini öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Başını sallar. "O zaman beni hiç tanımıyorsun, tatlım."

", " diye çıkışıyorum ve gözleri sertleşiyor. "Benden her şeyi saklıyorsun."

"Bunu senden saklıyorum çünkü beni terk edersin. Neler bilseydin, o zaman ne kadar berbat durumda olduğumu anlardın" diye bağırdıktan sonra koltuğuna yaslanıp uzun bir nefes verdi.

Kucağımda düğümlenmiş ellerime bakıyorum. Konuşmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Benden ne beklediğinizi bilmiyorum. Ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun?" Ona bakarak soruyorum. "Tek yapmaya çalıştığım sana yardım etmek. Geçmişinde ne yaptığın umurumda değil, Tate." Ön camdan dosdoğru karşıya bakmaya devam ediyor.

Yolun kenarında. "Benim için önemli olan şu anda ne yaptığın. Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Kafasını benimkine çevirdi. "Hayır." Yer değiştirerek bana ve bu sefer ben uzaklaşmıyorum. Bunun yerine ona uzanıp ellerimi onun ellerinin arasına koydum. "Ben sadece..." Derin bir nefes alır.

"Deniyorum ama o adam seni yakaladı. Onu ittiğini gördüm ama tutmuştu." Koyu mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Seni incitmek istemedim. Seni korkutmak istemedim. Benden korkmanı istemiyorum, Missy. Seni korumak istiyorum. Kendimden bile." Ellerimize ve kendi kendine başını sallıyor. Sonra başını kaldırıyor. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden asla nefret edemem, Tate." Sinirle yutkunuyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Vücudu sertleşiyor ve elleri ellerimde sıkılaşıyor. "Benim gibi birini sevemezsin," diyor ve sanki bu imkânsızmış gibi başını sallıyor. "Onu neredeyse öldürdüğümü biliyor muydun? Annemin eski kocasını?"

"Ama sen yapmadın," diyorum usulca.

"İstedim. Bunu bile başaramadım." Kendine kara bir kahkaha atıyor.

"Seni dövdü..."

"Evet, biliyorum," diye tersliyor, ellerimi bir tanesini yüzünde gezdirmeden önce. "Hatırlatmalarım var." Kolundan yukarı doğru uzanan siyah kabile mürekkebine bakıyor. Jonathan'ın ona yara izlerini örtmek için belli yerlerinde olduğunu biliyorum.

"Hatırlatılmaya ihtiyacım yok," diye homurdanıyor. "Ve ben de tıpkı onun gibiyim. Ben bir canavarım," diye fısıldıyor. "İçim ve dışım."

"Seni bu yüzden mi sevemediğimi düşünüyorsun? Yara izlerin olduğu için mi?" Ona başımı sallıyorum. "Herkesin yara izi vardır, Tate. Bazıları sadece dışarıda, dünyanın onları görebileceği bir yerde değildir."

Elimi kaldırıyorum ve Sam'i bir bodrum katında uyuşturulmuş ve bağlanmış halde bulduğunda göğsünde kalan yara izinin olduğu gömleğinin üzerine koyuyorum. Kendisine bıçak çeken eski kaçırın kişiyle dövüşmüştü. "Bu yara izlerinden bazıları Sam'in

Çocukken nasıl bir trajedi yaşadığını. Ama bu." Elimi göğsüne daha sert bastırıyorum. "Bu ne kadar sevdiğini gösteriyor." Ona bakıyorum ve sanki bu kelime acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Kendine ne kadar canavar demek istediğinin ya da ne nefret bir önemi yok. Sende sevgi var, Tate. Bir başkasını kurtarmak için kendini feda etmeye hazırsın."

Gözlerini açıyor ve ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. "Seni kurtarmak için kendimi feda ederim," diyor daha önce hiç görmediğim bir duygusallıkla. Bazen birinin sizi ne kadar önemseydiğini anlamak için 'seni seviyorum' sözlerini duymanız gerekmez.

Ona gülümsüyorum. "Bu seni bir canavar yapmaz, Tate. Bu seni benim kurtarıcım yapar."

Uzun bir nefes veriyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor. "Bana hissettirmenden nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

"Ne ?" Uzanıp elimi siyah saçlarında gezdiriyorum.

Cevap vermesi bir saniye sürüyor. "Gerçekte olduğumdan daha iyi bir insan olduğumu. Karanlıkta saklanmak zorunda olmadığımı."

Geri çekiliyorum ve ellerimi tıraşsız yüzünün iki yanına koyuyorum, bıyıklarının verdiği his hoşuma gidiyor. "Karanlıkta yanlış bir şey yok, Tate. Yıldızların parladığı tek zaman bu."

O zamanlar neler yaşadığını anlamıyordum. Ona en karanlık gecede bile ışık olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama yanılmışım. Hiç ışık yok. Elinde hiçbir şey kalmayana kadar seni yutan bir boşluktan başka bir şey yok. Onsuz. Ben bir hiçim.

Yatağında cenin pozisyonunda yatarken dizlerimi göğsüme çekiyorum. İçim kan . Hayatım haline gelen karanlığın içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Parker'ın hâlâ burada beni izleyip izlemediğini bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Tek bildiğim . Her konuda. Sanırım bu durumdan çıkacak tek ışık, acı çekmiyor . Artık kendisini sandığı canavar olarak değil, benim onu tanıdığım kurtarıcı olarak görmek zorunda! Benim kurtarıcım. Birinin yaşaması için diğerinin ölmesi gerekir.

EPILOG

Gözlerimi açıyorum ve Tate'in komodini görüyorum. Uzanıp gözlerimdeki yaşları silerken burnumu çekiyorum. Uykunda ağlayabileceğini kim bilebilirdi? Yorganın altında olduğumu fark etmek için aşağı bakıyorum. Parker neden beni burada yalnız bıraktı? Nasıl uyuyabildim ki? Sanırım bu söz doğru. Ağlayarak . Hayatımın geri kalanında bunu yapmak zorunda kalacağımdan eminim.

Derin bir nefes alarak yuvarlandım ve donakaldım. Vücudum kaskatı kesiliyor. Kalbim göğsüme çarpıyor. Damarlarımdan buz akıyor. Zihnim bana oyun oynuyor. Rüya görüyorum. Öyle olmak zorundayım. Çünkü tam önümde Tate var. Uyuyan bir Tate. İri kaslı vücudu yatıyor. Bir kolu başının üstünde. Diğer heykel gibi göğsünde yatıyor.

"Tate?" Sesim gıcırıyor. Bu gerçek mi? Uzanıp elimi göğsüne koyuyorum. Dokunduğumda sıcacık oluyor ve yüzünü bana dönerek yan yattığı yere doğru kayıyor.

"Bugün uyuyacağımızı söylediğimizi sanıyordum, bebeğim?" Sözleri mırıldanıyordu ama ben onları gün gibi net duyabiliyordum.

Çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatıyorum. Ama kendime engel olamıyorum. Elimin arkasından "Tate?" diye sesleniyor ve derin bir iç çekiyor.

"On beş dakikaya daha ihtiyacım var." "Sen ölmedin," diyorum heyecanla.

"Henüz değil," diye cevap veriyor gözleri kapalı bir şekilde esneyerek.

"Oh bebeğim," diye nefes alıyorum. Vay ! Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum.

İnliyor. "Tekrar söyle. Çok seksi." Ben çıldırmaya devam ederken o uykusunda konuşmaya devam ediyor.

Onu zaten uyandırdığımdan daha fazla uyandırmak istemediğim yataktan hızla fırlıyorum. Mutfığa doğru yol alıyorum ve

bir bardak su. Masaya oturdum ve titreyen ellerime baktım. Onun öldüğünü gerçekten rüyamda görmüş olabilir miydim? O kadar gerçektir ki. Kalbim göğsümde çarpıyor. Ve gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla dolmaya başladı. Sanki delirmişim gibi bir kahkaha attım. Belki de gittiğim yön budur.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra Parker polis üniformasıyla mutfığa giriyor. "Ne yapıyorsun?" Çabucak sordum. O da sinirli bir bana bakıyor.

"İşten yeni çıktım." İnliyor. Kan çenesinden aşağı akıyor. "Ne oldu sana böyle?" Boğazımı temizleyerek soruyorum. Sesim hâlâ Hayatımın aşkı ölmediği için biraz tiz bir ses. *Eğer bu bir rüya, lütfen .*

"Başıma çılgın bir orospu geldi," diye bir kez daha homurdanıyor ve oturmadan önce dondurucudan bir buz torbası alıyor. "Neyin var senin?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Aptal gibi gülümsüyorum. Elimde değil. "Çok sersemlemiş görünüyorsun. Cumartesi günü saat yedi olması için Sabah."

Bana sadece hangi gün olduğunu söyledi. Bunun için minnettar olsam darüya mı görüyorum yoksa bir rüyadan mı uyandım konusunda bana pek yardımcı olmuyor.

"Yani kimse ölmedi mi?" Hala gülümseyerek soruyorum.

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayar. "Tamam." Buz torbasını mutfak masasının üzerine koyar. "Sana neler oluyor bilmiyorum. Ama işte korkunç bir gece geçirdim. Ve gerçekten ne söylemeye çalıştığımı çözecek havada değilim."

İşte benim tanıdığım Parker bu! Rüya gerçek gibiydi. Tate'i gerçekten kaybetmişim gibi hissettim. Ama Parker'ın tavırları bunu ele vermeliydi. Gerçek hayatta asla o kadar iyi biri değildir. Ama belki bana hâlâ yardım edebilir. Derin bir nefes aldım. "Dün gece kötü bir rüya gördüm," dediğimde kaşları kalktı. Parker ve ben en iyi arkadaş değiliz, rüyamdaki gibi değil. Tate ile arkadaş ve bizimle yaşıyor, bu yüzden zaman zaman ona tahammül ediyorum.

"Ne hakkında?"

"Rüyamda Tate'in öldüğünü gördüm." Gözleri büyüdü. İç çektim. "Rüyamda fırına geri döndüğümüzü gördüm. Jonathan'ın onu vurduğu gün. O öldü. O kadar gerçekçiydi ki," diyorum kaşları çatılınca. "Ya o...?"

"Keşkelerle yaşayamazsın. Ya da neden olmasın?" diye sözümü kesiyor. "Gelecek öngörülemez, Missy. Zaten olması gerekeni değiştiremezsin."

"Ama bu gerçekten . de bu. Uyandığımda hâlâ ağlıyordum. Yanaklarım ve yastığım onun öldüğünü düşünerek gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Ve o tam ." Başımı salladım. "Neden böyle bir rüya gördüğümü bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Bu çok uzun zaman önceydi." Jonathan'ın ortaya çıkması aylar önceydi. O zamandan beri çocukların yanına taşındım. Tate evlenme teklif etti. Ve iki gün önce bir bebek beklediğimizi öğrendik. Tanrım, çok şanslıyım! Sonunda erkeği elde eden kız benim. Bu ne sıklıkta olur ki? Benim gibi kızlar için çok nadir.

"Bazen kaybetmek istemediğimiz şeylerden korkarız," diyor sanki deneyimliymiş gibi. Şu anda karşımda oturan gerçek Parker'ın aşkla ya da romantizmle işi yok. Adlarını bilecek kadar bile önemsemediği kadınlarla tek gecelik ilişkiler yaşıyor. İnanın bana, biliyorum. Daha önce onları bu evden kovmak zorunda kaldım.

Masanın üzerinden uzanıp suyumu alıyor. Burnuna değdirmemeye dikkat ederek dudaklarına gülümsüyorum. "Ne zaman aşık olacaksın?" diye soruyorum.

"Affedersiniz?" diye soruyor .

"Ne zaman aşık olacaksın, Parker?" Tekrar ediyorum.

"Bağışıklığım var," diyor fincanı masaya bırakırken.

Kıkırdıyorum. "Bu bir hastalık değil," diye savunuyorum. O bir şey söylemeyince devam ediyorum. "Rüyamda Slade, herhangi birinizin sevdiği kız için bunu yapabileceğini söylüyordu. O kurşunun önüne atlarmışsınız." Slade'in gözlerinden yaşlar süzülürken bu sözleri söylediğini hâlâ hatırlayabiliyorum.

Parker'ın yüzü yumuşuyor ve bana ukala bir gülümseme veriyor. Ona tek gecelik ilişkilerin hepsini kazandırdığını bildiğim gülümseme. "Missy, adını bile bilmediğim insanlar için her gün hayatımı tehlikeye atıyorum. Başkalarının hayatına öncelik vermek için aşka gerek yok."

Devam etmeden önce bunu bir saniye düşündüm. "Tamam, o . Şuna cevap ver." Başını salladı. "Nedense bir kadını sevme fırsatını kendine çok görüyorsun ama Tate'i seviyorsun."

"İşte bu farklı..."

Sözünü kestim. "Rüyamda ağlıyordun. Hem de çok! Burada benimle kalmak için işten izin almıştın." Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İnan bana. Kimse benden daha fazla şaşırmadı." Kıkırdıyor. "Ama senin de yas tuttuğunu görebiliyordum. Onu özledin çünkü onu bir kardeş gibi seviyordun. Kardeş sevgisinin bir kadına duyduğundan farklı olduğunu biliyorum ama neden birini diğerinden daha fazla inkar edesin ki?"

"Sakin ol. Bu duyguyu bilmek istemiyorum," diyor sesinde hiçbir tereddüt olmadan. Sanki sözleri son sözüymüş gibi.

"Ne hissi?"

"Rüyanda gördüğün. Kalbini parçalayan ve seni kendinden daha az hissettiren. Tate'i severek, ona senin üzerinde bir güç veriyorsun. Sonunda seni yok edecek bir güç."

"Peki ya diğer his?" diye sordum. "Hangi diğer his?"

"Uyandığımda ve onu hiç kaybetmediğimi fark ettiğimde hissettiklerim. O her zaman oradaydı. Dünyamın yeniden doğru olduğunu. Bu duygu buna değmez mi?"

Kara kaşları sanki sözlerimi ve anlamlarını düşünüyormuş gibi birbirine yaklaşıyor. Evet, aşık olmak o kişiye sizi incitme gücü vermek demektir. Ama aynı zamanda o kişiye sizi iyileştirme gücü de verir.

Sonra birden ayağa kalktı ve bana gülümsedi. "Bok gibi görünüyorsun." Ve böyle, bildiğim eski Parker'a geri döndü. Gerçekten güldüm. "Bilgin olsun," diyor buz torbasıyla uzaklaşmaya başlamadan önce. "değmez. Kaçıramazsın"

hiç sahip olmadığın şey, Missy." Ve bu basit ama hüzünlü sözlerle mutfaktan çıkıp odasına doğru yürür.

Suyumu bitirdikten sonra yatak odamıza dönüyorum. Yatağa uzandım ve Tate'e sarıldım. Erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve vücuduma sarılırken kıkırdıyorum.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldanıyor saçlarıma.

Ona daha sıkı sarıldıkça gülümsemem büyüyor. "Günaydın."

Benden uzaklaşıyor ve bana bakıyor. Artık her gün gördüğüm gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kalça kemiğimin üzerinden geçiyor. Hala küçük olan karnımı avuçluyor ve konuşuyor. "Dün gece çok güzel bir rüya gördüm."

"Bana anlatsana," diyorum sırtüstü yatarken, eli hâlâ düz karnımın üzerinde duruyor. "Sen doğuma girdin ve Parker bebeğimizi doğurmak zorunda kaldı."

"Tanrım," diyorum kaşlarımı çatarak. "Kulağa kâbus gibi geliyor."

Derin kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "İlk başta senin ve bebeğimiz için çok korktum ama sonra orada olduğu için şükrettim. Sonrasında, bacaklarının arasında olduğu için sinirlendim." Üzerime eğilirken garip bir şekilde omuz silkiyor. "Sonrasında onu o kadar sert yumrukladım ki oynadığı rolü unuttu."

Parker'ın işten eve burnu kanayarak geldiğini düşününce gülmekten kendimi alamıyorum. "Bunu yapabilir misin?" Şüpheyile soruyorum.

"Elbette yapabilirdim. Rüyayı ben kontrol ettim," diyor basitçe.

Belki Parker haklıydı. Belki de bana ait olanı kaybetmekten korkuyorum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Müstakbel kocam benim için o kurşunun önüne atladı. Ama o da hayatta kaldı. Ondan sonra, sonunda beni sevdiğini söyledi. Mumlar ve tatlı şarapla romantik bir ortamda değildi. Kurşun yarısından dolayı bir haftadır komada olduğu hastane yatağında yatarken oldu. Ama evlenme teklifi? Çok güzeldi. Beni annesini görmem için Alaska'ya götürdü ve karides hem okyanus hem de kar manzarası eşliğinde evlenme teklif etti. Bir kez olsun sevildiğimi hissettim. Ve bir kez olsun, onu sevmeme izin verdi. Ve bu

başı başına bir mucizedir. Bu dünyadaki her insanın hayatında en az bir kez hissetmeyi hak ettiği bir mucize.

SON

Tarifsiz tam seri kutu seti SADECE 0.99'a ön sipariş için ŞİMDİ mevcut. Yani 5 tam roman, 2 novella ve bir yepyeni novella! Hemen kopyanızı aldığınızdan emin olun!

► Amazon ABD→ <https://goo.gl/gkhO16>

Tarifsiz tam seri kutu seti şunları içerir - Samantha ve Slade'in hikayesi - *Tarifsiz*, *Dayanılmaz*, *Uncontrollable* ve roman *Unchangeable*.

Tate ve Missy'nin hikayesi- *Unforgettable* ve novella *Unforeseen*.

Parker ve Katherine'in hikayesi- *Tahmin Edilemez*

Ve en sevdiğiniz *Tarifsiz* erkeklerden oluşan yepyeni bir roman!

HEMEN SİPARİŞ VERİN! Çıkış tarihi 3-29-2016.

Tarifsiz Tam Seri Kutu Seti► Amazon → <https://goo.gl/gkhO16>

Shantel Tessier'in diğer kitapları arasında bağımsız roman *olan Dash* ve *Bağımlılık* serisinin ilk romanı olan ancak bağımsız olarak okunabilen *Addiction* yer alıyor. HER İKİ kitap da KU'da ÜCRETSİZ!

Bağımlılık-► Amazon ABD→ <https://goo.gl/lwMExM>

► Amazon UK→ <https://goo.gl/DEIR2z>

Dash -> Amazon ABD→ <https://goo.gl/Zldwuu>

► Amazon UK→ <https://goo.gl/v5KQub>

► Amazon CA→ - <https://goo.gl/BSvER3>

OKUYUCULAR İÇİN PARKER'IN KİTABINA GİZLİ BİR BAKIŞ! TAHMIN EDİLEMEZ

BLURB-

Pislik olarak tanınırım. Bana yakışıyor.

Ben aşk hakkında şakalar yapan ve yuva kurmanın ne kadar abartıldığını söyleyen adamım. Bir erkek istediği kadar kadına sahip olabilecekken neden tek bir kadına aşık olsun ki? Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ama polis olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da hayatın öngörülemez olduğudur. Katherine de tam olarak böyle biri. O kadın yüzünden her gün akıl sağlığımı sorguluyorum. Bazen onu kendime saklamak istememe neden oluyor, bazen de sırf ondan uzaklaşmak için bir uçurumdan atlamak istememe.

Yine de kendimi asla söylediğim o küçük korkağa dönüşürken buluyorum. Elimde çiçeklerle kapısına gidiyorum, ama o çiçekleri bana fırlatıyor. Sadece merhaba demek için arıyorum, ama o görmezden geliyor. Evet, tam bir korkak oldum. Hem kırbaçlanmış bir kırbaç.

Başlarda bana meydan okuyordu, ama şimdi zoru oynamasından hoşlanmıyorum. Ama biri peşime düştüğünde, işimi, hayatımı tehdit ettiğinde yanımda duran o oluyor. Günahlarımın bedelini ödemek zorunda olan o. Ve kaybetmekle tehdit edildiğim kişi de o. Benim hakkımda bilmeniz gereken tek şey, inandığım şey için savaşıcağımdır. Ve ona kendimden daha çok inanıyorum.

Ne ? Erkek kızla tanışır ve gerisi tarih olur... Benim olanla oynayanlar tarih olur.

Benim dünyama hoş geldiniz. Parker O'Hare'in dünyasına.

Parker'ın kitabı Tahmin Edilemez 7 Nisan'da çıkıyor. Eşantıyonlar için Parker's Pussies grubuna katılmayı unutmayın.

<https://www.facebook.com/groups/851810814852057/?ref=bookmarks>

YAZAR HAKKINDA

Shantel, Teksas doğumlu bir kızıdır ve şu anda Tulsa, Oklahoma'da lise aşkı, harika, destekleyici bir koca ve beş yaşındaki küçük prensesleriyle birlikte yaşamaktadır. İyi bir kitapla kanepede kucaklaşarak vakit geçirmeyi seviyor.

Evde oturan bir eş ve anne olduğu için kendini son derece şanslı sayıyor. Konserlere ve sinemaya gitmek yapmayı en çok sevdiği şeylerden sadece birkaçı. Kahveden nefret ediyor ama şarabı seviyor. O ve kocası hem kolej hem de NFL olmak üzere büyük futbol hayranları. Ve her hafta ayakkabı alışverişi yaparak yüksek topuk bağımlılığını beslemek zorunda.

Yazma tutkusu olmasına rağmen, ailesi onun için en önemli şeydir. Akşamları evde kocası ve kızının yanı sıra kedi ve köpekleriyle vakit geçirmeyi seviyor.

Bülten kayıtları- güncel proje ve yayınlardan ilk siz haberdar olun.

<http://goo.gl/4wd9CV> _____

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz:

[Amazon](#)

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

